

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (αναιρετικό τμήμα)

της 13ης Οκτωβρίου 2015 *

«Αίτηση αναιρέσεως — Αντανάιρηση — Υπαλληλική υπόθεση — Υπάλληλοι — Συντάξεις — Μεταφορά εθνικών συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων — Προτάσεις περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών — Μη βλαπτική πράξη — Απαράδεκτο της προσφυγής — Άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ — Ασφάλεια δικαίου — Δικαιολογημένη εμπιστοσύνη — Ίση μεταχείριση»

Στην υπόθεση T-104/14 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ολομέλεια) της 11ης Δεκεμβρίου 2013, Verile και Gjergji κατά Επιτροπής (F-130/11, Συλλογή Υπ.Υπ., EU:F:2013:195),

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους J. Currall, G. Gattinara και D. Martin,

αναιρεσείουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι οι:

Marco Verile, κάτοικος Cadrezzate (Ιταλία),

και

Anduela Gjergji, κάτοικος Βρυξελλών (Βέλγιο),

εκπροσωπούμενοι αρχικώς από τους D. de Abreu Caldas, J.-N. Louis και M. de Abreu Caldas, στη συνέχεια από τους J.-N. Louis και N. de Montigny, δικηγόρους,

προσφεύγοντες πρωτοδίκως,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (αναιρετικό τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Jaeger, Πρόεδρο, H. Kanninen και Δ. Γρατσία (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: L. Grzegorzczak, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 6ης Μαΐου 2015,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Απόφαση

- 1 Με την αίτηση αναιρέσεως που άσκησε δυνάμει του άρθρου 9 του παραρτήματος I του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζητεί την αναιρέση της αποφάσεως του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ολομέλεια) της 11ης Δεκεμβρίου 2013, Verile και Gjergji κατά Επιτροπής (F-130/11, Συλλογή Υπ.Υπ., EU:F:2013:195, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία ακυρώθηκαν οι «αποφάσεις» της Επιτροπής της 19ης και 20ής Μαΐου 2011, με αποδέκτες, αντιστοίχως, την Anduela Gjergji και τον Marco Verile.

Ιστορικό της διαφοράς, πρωτόδικη διαδικασία και αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 2 Το ιστορικό της διαφοράς εκτίθεται με τις σκέψεις 14 έως 20 (όσον αφορά τον M. Verile) και 21 έως 27 (όσον αφορά την A. Gjergji) της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.
- 3 Στις 17 Νοεμβρίου 2009, ο M. Verile ζήτησε τη μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων τα οποία είχε αποκτήσει στο Λουξεμβούργο προτού προσληφθεί από την Επιτροπή, με αποτέλεσμα οι υπηρεσίες της τελευταίας να του απευθύνουν, στις 5 Μαΐου 2010, πρώτη πρόταση περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών. Η πρόταση αυτή όριζε, βάσει του συνταξιοδοτικού συστήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σε επτά έτη και εννέα μήνες τον αριθμό των συνυπολογιζόμενων συντάξιμων ετών δυνάμει του χρόνου προϋπηρεσίας. Εκτός αυτού, προέβλεπε ότι, καθόσον το ποσό που αντιστοιχούσε στο υπερβάλλον του κεφαλαίου δεν μπορούσε να μετατραπεί σε συντάξιμα έτη, το ποσό αυτό θα επιστρεφόταν στον M. Verile.
- 4 Ο M. Verile αποδέχτηκε την ανωτέρω πρόταση στις 7 Σεπτεμβρίου 2010, αλλά, στις 20 Μαΐου 2011, του κοινοποιήθηκε δεύτερη πρόταση, που ακύρωνε και αντικαθιστούσε την πρώτη. Ο καθοριζόμενος στη δεύτερη αυτή πρόταση αριθμός των συνυπολογιζόμενων συντάξιμων ετών βάσει του συνταξιοδοτικού συστήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης ήταν ο ίδιος με τον αντίστοιχο της πρώτης, πλην όμως είχε μειωθεί το υπερβάλλον του κεφαλαίου που θα επιστρεφόταν στον ενδιαφερόμενο. Ο λόγος που επικαλέστηκε η Επιτροπή προς αιτιολόγηση της τροποποίησης αυτής ήταν ότι η πρώτη πρόταση είχε στηριχθεί σε υπολογισμό πραγματοποιούμενο κατά τα οριζόμενα στις γενικές εκτελεστικές διατάξεις των άρθρων 11 και 12 του παραρτήματος VIII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΥΚ) οι οποίες θεσπίστηκαν με την απόφαση C(2004) 1588 της Επιτροπής, της 28ης Απριλίου 2004, που δημοσιεύθηκε στις Διοικητικές πληροφορίες αριθ. 60-2004 της 9ης Ιουνίου 2004 (στο εξής: ΓΕΔ 2004), και ότι ήταν αναγκαίος νέος υπολογισμός, κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως C(2011) 1278 της Επιτροπής, της 3ης Μαρτίου 2011, που αφορά τις γενικές εκτελεστικές διατάξεις των άρθρων 11 και 12 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ σχετικά με τη μεταφορά συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων, η οποία δημοσιεύθηκε στις Διοικητικές πληροφορίες αριθ. 17-2011 της 28ης Μαρτίου 2011 (στο εξής: ΓΕΔ 2011).
- 5 Ο M. Verile αποδέχτηκε τη δεύτερη πρόταση, αλλά, ακολούθως, υπέβαλε διοικητική ένσταση, με την οποία ζήτησε από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (ΑΔΑ) να αποσύρει τη δεύτερη αυτή πρόταση και να προβεί στη μεταφορά των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων βάσει των ΓΕΔ 2004. Η ένσταση αυτή απορρίφθηκε με απόφαση της ΑΔΑ της 19ης Αυγούστου 2011.
- 6 Ακριβώς όπως ο M. Verile, η A. Gjergji ζήτησε, την 1η Ιουλίου 2009, τη μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων τα οποία είχε αποκτήσει στο Βέλγιο πριν αναλάβει καθήκοντα, με αποτέλεσμα να της κοινοποιηθεί μια πρώτη πρόταση περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών. Η πρόταση αυτή όριζε σε πέντε έτη, πέντε μήνες και δύο ημέρες τον αριθμό των συνυπολογιζόμενων συντάξιμων ετών βάσει του συνταξιοδοτικού συστήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και προέβλεπε περαιτέρω ότι θα της επιστρεφόταν ορισμένο ποσό ως υπερβάλλον του κεφαλαίου που επρόκειτο να

μεταφερθεί. Η Α. Gjergji αποδέχτηκε την πρώτη αυτή πρόταση στις 7 Σεπτεμβρίου 2010, αλλά, στις 19 Μαΐου 2011, της κοινοποιήθηκε δεύτερη πρόταση, που ακύρωνε και αντικαθιστούσε την πρώτη. Η δεύτερη πρόταση μείωνε σε τέσσερα έτη, δέκα μήνες και δεκαεπτά ημέρες τον αριθμό των συνυπολογιζόμενων συντάξιμων ετών, μην προβλέποντας πλέον επιστροφή υπερβάλλοντος του κεφαλαίου το οποίο επρόκειτο να μεταφερθεί.

- 7 Η Α. Gjergji αποδέχτηκε τη δεύτερη πρόταση, αλλά, ακολούθως, υπέβαλε διοικητική ένσταση. Η ένσταση αυτή περιείχε, μεταξύ άλλων, αίτηση δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, με την οποία η ενδιαφερόμενη ζήτησε η μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που είχε αποκτήσει στο Βέλγιο να πραγματοποιηθεί βάσει της πρώτης προτάσεως. Τόσο η ένσταση όσο και η αίτηση απορρίφθηκαν με απόφαση της 22ας Αυγούστου 2011.

Πρωτόδικη διαδικασία και αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

- 8 Στις 2 Δεκεμβρίου 2011, ο M. Verile και η Α. Gjergji άσκησαν προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης, η οποία πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό F-130/11, και με την οποία ζήτησαν την ακύρωση των δεύτερων προτάσεων που τους είχε απευθύνει η Επιτροπή καθώς και των αποφάσεων με τις οποίες απορρίφθηκαν οι διοικητικές ενστάσεις που υπέβαλαν κατά των εν λόγω προτάσεων.
- 9 Αφού έκρινε ότι οι απορριπτικές των διοικητικών ενστάσεων αποφάσεις στερούνταν αυτοτελούς περιεχομένου, οπότε η προσφυγή έπρεπε να θεωρηθεί ως στρεφόμενη μόνον κατά των δεύτερων προτάσεων (σκέψεις 32 και 33 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως), το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης εξέτασε το παραδεκτό της προσφυγής, το οποίο αμφισβητήθηκε από την Επιτροπή, και κατέληξε ότι η προσφυγή ήταν παραδεκτή. Οι σκέψεις 37 έως 55 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, με τις οποίες τίθεται το ζήτημα αυτό, έχουν ως ακολούθως:

«37 Κατ' αρχάς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το σύστημα μεταφοράς συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων, όπως το προβλέπει το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, παρέχοντας τη δυνατότητα συντονισμού μεταξύ των εθνικών συστημάτων και του συνταξιοδοτικού συστήματος της Ένωσης, σκοπεί να καταστήσει ευχερέστερη τη μετάβαση από εθνικές θέσεις εργασίας, είτε στον δημόσιο είτε στον ιδιωτικό τομέα, καθώς επίσης και από διεθνείς θέσεις εργασίας, στη διοίκηση της Ένωσης και, με τον τρόπο αυτόν, να διασφαλίσει υπέρ της Ένωσης τις βέλτιστες δυνατότητες επιλογής ειδικευμένου προσωπικού το οποίο ήδη διαθέτει την κατάλληλη επαγγελματική πείρα (διάταξη του Δικαστηρίου της 9ης Ιουλίου 2010, C-286/09 και C-287/09, Ricci, σκέψη 28 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

38 Στη συνάφεια αυτή, το τότε Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων [νυν Γενικό Δικαστήριο] έκρινε ειδικότερα ότι οι προτάσεις περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών που διαβιβάζονται στον υπάλληλο προκειμένου να τις υπογράψει, εφόσον συμφωνεί, αποτελούν “αποφάσεις”, έχουσες ένα διττό αποτέλεσμα: αφενός, διατηρούν υπέρ του οικείου υπαλλήλου και εντός της έννομης τάξεως καταγωγής του το ποσό των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που απέκτησε στο εθνικό συνταξιοδοτικό σύστημα και, αφετέρου, διασφαλίζουν εντός της έννομης τάξεως της Ένωσης, και υπό την επιφύλαξη της συνδρομής ορισμένων πρόσθετων προϋποθέσεων, τον συνυπολογισμό των εν λόγω δικαιωμάτων στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης (απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 18ης Δεκεμβρίου 2008, T-90/07 P και T-99/07 P, Βέλγιο και Επιτροπή κατά Genette, σκέψη 91 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

39 Και το Δικαστήριο ΔΔ είχε ήδη αποφανθεί ότι οι προτάσεις περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών αποτελούν μονομερείς πράξεις οι οποίες δεν απαιτούν τη λήψη οποιουδήποτε άλλου μέτρου από το αρμόδιο όργανο και οι οποίες είναι βλαπτικές για τον ενδιαφερόμενο υπάλληλο. Στην αντίθετη περίπτωση, οι πράξεις αυτές δεν θα μπορούσαν, καθ' εαυτές, να προσβληθούν ενώπιον των δικαστηρίων ή, τουλάχιστον, δεν θα μπορούσαν να αποτελέσουν αντικείμενο διοικητικής

ενστάσεως ή προσφυγής παρά μόνον κατόπιν της εκδόσεως μεταγενέστερης αποφάσεως, σε απροσδιόριστο χρόνο και από αρχή άλλη από την ΑΔΑ. Η προσέγγιση αυτή δεν θα ήταν συμβατή ούτε προς το δικαίωμα των υπαλλήλων στην παροχή αποτελεσματικής ένδικης προστασίας ούτε προς τις απαιτήσεις της ασφάλειας δικαίου οι οποίες είναι σύμφυτες προς τους κανόνες περί προθεσμιών που ορίζει ο ΚΥΚ (διάταξη του Δικαστηρίου ΔΔ της 10ης Οκτωβρίου 2007, F-17/07, Rouzoi κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, σκέψεις 52 και 53).

- 40 Τέλος, αυτή η νομολογιακή γραμμή έχει επίσης επικυρωθεί από την απόφαση του Δικαστηρίου ΔΔ της 11ης Δεκεμβρίου 2012, F-122/10, Cocchi και Falcione κατά Επιτροπής (κατά της οποίας ασκήθηκε αναίρεση η οποία εκκρεμεί επί του παρόντος ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, υπόθεση T-103/13 P, σκέψεις 37 έως 39), στην οποία το Δικαστήριο ΔΔ έκρινε ότι η πρόταση περί αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών ήταν πράξη βλαπτική για τον ενδιαφερόμενο υπάλληλο.
- 41 Εν κατακλείδι, από τη νομολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 38 έως 40 της παρούσας αποφάσεως συνάγεται ότι η πρόταση περί αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών, την οποία οι αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής απευθύνουν στον υπάλληλο προς υπογραφή, εφόσον συμφωνεί με αυτήν, στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας πλειόνων σταδίων η οποία περιγράφεται στη σκέψη 35 της παρούσας αποφάσεως, αποτελεί μονομερή πράξη, δυνάμει να αποσπαστεί από το διαδικαστικό πλαίσιο εντός του οποίου λαμβάνεται, εκδιδόμενη δυνάμει δέσμιας αρμοδιότητας, η οποία ανατίθεται ex lege στο θεσμικό όργανο, διότι απορρέει απευθείας από το ατομικό δικαίωμα που ρητώς αναγνωρίζει το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ στους υπαλλήλους και στο λοιπό προσωπικό κατά την ανάληψη υπηρεσίας στην Ένωση.
- 42 Πράγματι, η άσκηση αυτής της δέσμιας αρμοδιότητας υποχρεώνει την Επιτροπή να καταρτίσει πρόταση περί αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών η οποία να στηρίζεται σε όλα τα κρίσιμα δεδομένα τα οποία υποχρεούται να αντλήσει εκ μέρους των οικείων εθνικών ή διεθνών αρχών ακριβώς στο πλαίσιο του στενού συντονισμού και της αгаστής συνεργασίας μεταξύ αυτών και των υπηρεσιών της. Ως εκ τούτου, μια τέτοια πρόταση περί αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών δεν μπορεί να θεωρηθεί ως εκδήλωση μιας “απλής προθέσεως” των υπηρεσιών του θεσμικού οργάνου να ενημερώσουν τον ενδιαφερόμενο υπάλληλο εν αναμονή της δηλώσεως στην πράξη ότι αποδέχεται την πρόταση αυτή, καθώς και, εν συνεχεία, να εισπράξουν το κεφάλαιο που τους παρέχει τη δυνατότητα να προβούν στην αναγνώριση συντάξιμων ετών. Αντιθέτως, μια τέτοια πρόταση συνιστά την αναγκαία δέσμευση εκ μέρους του θεσμικού οργάνου να προβεί ορθώς στην αποτελεσματική εφαρμογή του δικαιώματος μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του υπαλλήλου το οποίο αυτός άσκησε υποβάλλοντας την αίτησή του περί μεταφοράς. Η μεταφορά του επικαιροποιημένου κεφαλαίου στο συνταξιοδοτικό καθεστώς της Ένωσης συνιστά την εκτέλεση μιας διακριτής υποχρέωσης την οποία φέρουν οι εθνικές ή οι διεθνείς αρχές και η οποία είναι αναγκαία προκειμένου να ολοκληρωθεί το σύνολο της διαδικασίας περί μεταφοράς συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων προς το συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης.
- 43 Για τον λόγο αυτόν, η άσκηση της δέσμιας αρμοδιότητας στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ υποχρεώνει την Επιτροπή να χρησιμοποιήσει όλη την απαιτούμενη επιμέλεια προκειμένου να παράσχει τη δυνατότητα στον υπάλληλο που υπέβαλε αίτηση περί εφαρμογής του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ να συμφωνήσει προς την πρόταση περί αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών έχοντας πλήρη επίγνωση των πραγμάτων, τόσο όσον αφορά τα αναγκαία για τον υπολογισμό στοιχεία σε σχέση με τον προσδιορισμό του αριθμού των ετών που αναγνωρίζονται ως συντάξιμα βάσει του [ΚΥΚ] και τα οποία θα πρέπει να ληφθούν υπόψη όσο και όσον αφορά τους κανόνες που διέπουν, “κατά την ημερομηνία της αιτήσεως μεταφοράς”, τις παραμέτρους αυτού του υπολογισμού, όπως διευκρινίζει το γράμμα του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, όταν προβλέπει ότι το θεσμικό όργανο στο οποίο υπηρετεί ο

υπάλληλος “καθορίζει”, μέσω γενικών εκτελεστικών διατάξεων, λαμβάνοντας υπόψη τον βασικό μισθό του υπαλλήλου, την ηλικία του και τη συναλλαγματική ισοτιμία κατά την ημερομηνία της αιτήσεως μεταφοράς, “τον αριθμό των συντάξιμων ετών” τα οποία συνυπολογίζει.

- 44 Από το σύνολο των ανωτέρω συνάγεται ότι η πρόταση περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών αποτελεί βλαπτική πράξη για τον υπάλληλο που υπέβαλε αίτηση περί μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του.
- 45 Το συμπέρασμα αυτό επιρρωννύεται και από τις εκτιμήσεις που παρατίθενται κατωτέρω.
- 46 Πρώτον, επικυρώνοντας προγενέστερη πρακτική η οποία είχε αποτυπωθεί στις ρήτρες που περιλαμβάνονται στις προτάσεις περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών, οι ΓΕΔ 2011 προβλέπουν πλέον ρητώς, στο άρθρο τους 8, ότι η συγκατάθεση την οποία καλείται να δώσει ο υπάλληλος στην πρόταση περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών, άπαξ δοθεί, είναι “ανέκκλητη”. Ωστόσο, ο ανέκκλητος χαρακτήρας της συγκαταθέσεως του υπαλλήλου, άπαξ αυτή δοθεί, δεν δικαιολογείται παρά μόνον εάν η Επιτροπή υπέβαλε, από την πλευρά της, στον ενδιαφερόμενο πρόταση της οποίας το περιεχόμενο έχει υπολογιστεί και εκτεθεί με όλη την απαιτούμενη επιμέλεια και η οποία δεσμεύει την Επιτροπή υπό την έννοια ότι την υποχρεώνει να εξακολουθήσει, επί της βάσεως αυτής, τη διαδικασία της μεταφοράς σε περίπτωση που ο ενδιαφερόμενος συμφωνεί.
- 47 Δεύτερον, η πρόταση περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών γίνεται, κατ’ αρχήν, επί τη βάσει ενός τρόπου υπολογισμού που είναι ο ίδιος με αυτόν που εφαρμόζεται κατά τον χρόνο που το συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης λαμβάνει το σύνολο του κεφαλαίου το οποίο έχει οριστικώς μεταφερθεί από τα αντίστοιχα εθνικά ή διεθνή ταμεία.
- 48 Το μόνο στοιχείο το οποίο θα μπορούσε να αλλάξει, ενδεχομένως, μεταξύ της ημερομηνίας της προτάσεως περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών και της ημερομηνίας της εισπράξεως του οριστικώς μεταφερθέντος κεφαλαίου θα ήταν το ύψος του ποσού περί του οποίου πρόκειται, δεδομένου ότι το ύψος του κεφαλαίου που πρέπει να μεταφερθεί, με αναγωγή του σχετικού ποσού στην ημερομηνία της μεταφοράς, μπορεί να είναι διαφορετικό από το ύψος του κεφαλαίου κατά την ημερομηνία της πραγματικής μεταφοράς του αναλόγως των διακυμάνσεων, π.χ., των ισοτιμιών. Ακόμη και στην τελευταία αυτή περίπτωση, η οποία εξάλλου δεν μπορεί να αφορά παρά μόνον τις μεταφορές κεφαλαίων σε άλλο νόμισμα πλην του ευρώ, ο τρόπος υπολογισμού που εφαρμόζεται σε αυτές τις δύο αξίες είναι ο ίδιος.
- 49 Τρίτον, η άποψη της Επιτροπής ότι μόνον η απόφαση περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών που εκδίδεται μετά την εισπραξη του μεταφερόμενου κεφαλαίου βλάπτει τον οικείο υπάλληλο είναι σαφώς αντίθετη προς τον σκοπό της διοικητικής διαδικασίας περί μεταφοράς συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων. Σκοπός της διαδικασίας αυτής είναι ακριβώς να παράσχει τη δυνατότητα στον ενδιαφερόμενο υπάλληλο να αποφασίσει, έχοντας πλήρη επίγνωση των πραγμάτων και πριν από την οριστική μεταφορά του κεφαλαίου που αντιστοιχεί στο σύνολο των εισφορών του στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης, εάν είναι πλέον συμφέρον για αυτόν να σωρεύσει τα προηγούμενα συνταξιοδοτικά δικαιώματά του με αυτά τα οποία αποκτά ως υπάλληλος της Ένωσης ή, αντιθέτως, να διατηρήσει αυτά τα δικαιώματα στην εθνική έννομη τάξη (βλ. απόφαση Βέλγιο και Επιτροπή κατά Genette, προπαρατεθείσα, σκέψη 91). Πράγματι, η άποψη της Επιτροπής θα υποχρέωνε τον ενδιαφερόμενο υπάλληλο να αμφισβητεί τον τρόπο με τον οποίον οι υπηρεσίες της Επιτροπής υπολόγισαν τον αριθμό των αναγνωριζόμενων συντάξιμων ετών στα οποία αυτός έχει δικαίωμα μόνο μετά την οριστική μεταφορά του κεφαλαίου από τα αρχικά εθνικά ή διεθνή συνταξιοδοτικά ταμεία στην Επιτροπή, πράγμα το οποίο θα καθιστούσε στην πράξη κενό περιεχομένου τον ίδιο τον πυρήνα του δικαιώματος που αναγνωρίζει στον υπάλληλο το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ να επιλέγει μεταξύ της μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του ή της διατηρήσεώς τους στα αρχικά εθνικά ή διεθνή συνταξιοδοτικά ταμεία.

- 50 Τέλος, τέταρτον, δεν μπορεί να υποστηριχθεί, όπως πράττει η Επιτροπή, ότι οι προτάσεις περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών δεν είναι παρά προπαρασκευαστικές πράξεις εκ του λόγου ότι το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ επιβάλλει όπως ο αριθμός των συντάξιμων ετών υπολογίζεται “βάσει του μεταφερθέντος κεφαλαίου”.
- 51 Συναφώς, πρέπει κατ’ αρχάς να υπομνησθεί ότι από το γράμμα του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ προκύπτει ότι το οικείο θεσμικό όργανο “καθορίζει” τον αριθμό των συντάξιμων ετών κατ’ αρχάς “μέσω γενικών εκτελεστικών διατάξεων, λαμβάνοντας υπόψη τον βασικό μισθό του υπαλλήλου, την ηλικία του και τη συναλλαγματική ισοτιμία κατά την ημερομηνία της αιτήσεως μεταφοράς”, και ότι εν συνεχεία λαμβάνει υπόψη τον αριθμό των συντάξιμων ετών που έχει καθοριστεί με τον τρόπο αυτόν, σύμφωνα με το συνταξιοδοτικό καθεστώς της Ένωσης “βάσει του μεταφερθέντος κεφαλαίου”.
- 52 Το γράμμα της ανωτέρω διατάξεως επιρρωννύεται από το γράμμα του άρθρου 7 των ΓΕΔ 2004 και του άρθρου 7 των ΓΕΔ 2011. Πράγματι, κατά τη γραμματική διατύπωση της παραγράφου 1 αμφοτέρων των άρθρων αυτών, ο αριθμός των συντάξιμων ετών που πρέπει να ληφθεί υπόψη υπολογίζεται “επί τη βάση του ποσού που πρέπει να μεταφερθεί και το οποίο αντιπροσωπεύει τα κεκτημένα δικαιώματα [...], αφαιρουμένου του ποσού που αντιπροσωπεύει την ανατίμηση του κεφαλαίου μεταξύ της ημερομηνίας της αιτήσεως μεταφοράς και της πραγματικής ημερομηνίας που διενεργήθηκε η μεταφορά”.
- 53 Το άρθρο 7, παράγραφος 2, των ΓΕΔ 2004, όπως και των ΓΕΔ 2011, διευκρινίζει ότι ο αριθμός των συντάξιμων ετών που πρέπει να ληφθεί υπόψη “υπολογίζεται εν συνεχεία [...] επί τη βάση του μεταφερθέντος ποσού”, συμφώνως προς ένα μαθηματικό τύπο που παρατίθεται στο πρώτο σημείο της ίδιας παραγράφου.
- 54 Επομένως, από τις προαναφερθείσες διατάξεις προκύπτει ότι οι προτάσεις περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών υπολογίζονται βάσει του ποσού που πρέπει να μεταφερθεί κατά την ημερομηνία καταχωρίσεως της αιτήσεως, όπως αυτό έχει ανακοινωθεί από τις αρμόδιες εθνικές ή διεθνείς αρχές στις υπηρεσίες της Επιτροπής, αφαιρουμένου, εφόσον παρίσταται ανάγκη, του ποσού που αντιπροσωπεύει την ανατίμηση του κεφαλαίου μεταξύ της ημερομηνίας καταχωρίσεως της αιτήσεως μεταφοράς και της πραγματικής ημερομηνίας που διενεργήθηκε η μεταφορά, δεδομένου ότι πράγματι αυτή η χρηματική διαφορά δεν πρέπει να αναληφθεί από το συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης.
- 55 Από το σύνολο των ανωτέρω εκτιμήσεων συνάγεται ότι οι δεύτερες προτάσεις περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών αποτελούν βλαπτική πράξη και ότι, ως εκ τούτου, τα ακυρωτικά αιτήματα προβάλλονται παραδεκτως.»
- 10 Εν συνεχεία, το Δικαστήριο ΔΔ εξέτασε από κοινού τον πρώτο και δεύτερο λόγο της προσφυγής με τους οποίους, κατά το Δικαστήριο ΔΔ (σκέψη 72 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως), οι προσφεύγοντες προέβαλαν κατ’ ουσίαν ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 9 των ΓΕΔ 2011, καθόσον το εν λόγω άρθρο προέβλεπε αναδρομική εφαρμογή των ΓΕΔ 2011 σε αιτήσεις μεταφοράς συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων υποβαλλόμενες μετά την 1η Ιανουαρίου 2009, όπως αυτές του M. Verile και της A. Gjergji.
- 11 Το Δικαστήριο ΔΔ κατέληξε ότι η ως άνω ένσταση ελλείψεως νομιμότητας ήταν βάσιμη (σκέψη 108 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως) οπότε οι πρώτες προτάσεις προς τον M. Verile και την A. Gjergji δεν έπασχαν έλλειψη νομιμότητας και δεν μπορούσαν να ανακληθούν, δεδομένου ότι στις αιτήσεις μεταφοράς συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που είχαν υποβάλει οι ανωτέρω εφαρμογή είχαν οι ΓΕΔ 2004 (σκέψεις 109 και 110 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως). Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο ΔΔ ακύρωσε τις «αποφάσεις» της Επιτροπής της 19ης και της 20ής Μαΐου 2011, με αποδέκτες, αντιστοίχως, την A. Gjergji και τον M. Verile.

Διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και αιτήματα των διαδίκων

- 12 Με υπόμνημα που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 17 Φεβρουαρίου 2014, η Επιτροπή άσκησε την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως. Στις 5 Μαΐου 2014, ο M. Verile και η A. Gjergji κατέθεσαν υπόμνημα αντικρούσεως.
- 13 Η έγγραφη διαδικασία ολοκληρώθηκε στις 8 Σεπτεμβρίου 2014.
- 14 Με έγγραφο που κατέθεσαν στις 16 Σεπτεμβρίου 2014, ο M. Verile και η A. Gjergji υπέβαλαν αιτιολογημένη αίτηση, βάσει του άρθρου 146 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου της 2ας Μαΐου 1991, προκειμένου να ακουστούν στο πλαίσιο του προφορικού σταδίου της διαδικασίας.
- 15 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (αναιρετικό τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Με διάταξη της 13ης Απριλίου 2015, ο πρόεδρος του αναιρετικού τμήματος, αφού άκουσε τους διαδίκους, διέταξε τη συνεκδίκαση της υπό κρίση υποθέσεως με τις υποθέσεις T-103/13 P, Επιτροπή κατά Cocchi και Falcione, και T-131/14 P, Teughels κατά Επιτροπής, προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως.
- 16 Στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπουν τα άρθρα 64 και 144 του Κανονισμού Διαδικασίας της 2ας Μαΐου 1991, το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε την Επιτροπή να απαντήσει σε ορισμένες ερωτήσεις και να προσκομίσει ορισμένα έγγραφα. Η Επιτροπή ανταποκρίθηκε στα αιτήματα αυτά εντός των ταχθειςών προθεσμιών.
- 17 Οι διάδικοι αγόρευαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 6ης Μαΐου 2015.
- 18 Με διάταξη της 8ης Ιουνίου 2015, το Γενικό Δικαστήριο (αναιρετικό τμήμα) διέταξε την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας. Στο πλαίσιο μέτρου οργανώσεως της προφορικής διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε τους διαδίκους να τοποθετηθούν επί του ενδεχομένου χωρισμού της υπό κρίση υποθέσεως από τις υποθέσεις T-103/13 P και T-131/14 P, προς έκδοση της αποφάσεως.
- 19 Αφού ακούστηκαν οι διάδικοι, η υπό κρίση υπόθεση χωρίστηκε από τις υποθέσεις T-103/13 P και T-131/14 P με απόφαση της 7ης Ιουλίου 2015. Με απόφαση της ίδιας ημέρας, το Γενικό Δικαστήριο κήρυξε εκ νέου περατωθείσα την προφορική διαδικασία.
- 20 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
  - να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·
  - να ορίσει ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας·
  - να καταδικάσει τον M. Vergile και την A. Gjergji στα δικαστικά έξοδα της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης.
- 21 Ο M. Vergile και η A. Gjergji ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:
  - να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως·
  - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

- 22 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως η Επιτροπή προβάλλει τέσσερις λόγους. Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως προβάλλεται «εσφαλμένη ερμηνεία της έννοιας της βλαπτικής πράξεως» και προσάπτεται κατ' ουσίαν στο Δικαστήριο ΔΔ ότι υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον έκρινε παραδεκτή την προσφυγή που άσκησαν ο M. Verile και η A. Gjergji. Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως αντλείται από το γεγονός ότι το Δικαστήριο ΔΔ στήριξε την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση σε λόγο που εξετάστηκε αυτεπαγγέλτως και ο οποίος δεν αποτέλεσε αντικείμενο κατ' αντιμωλία συζητήσεως. Ο τρίτος λόγος αναιρέσεως αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ και των διατάξεων σχετικά με τη μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που αποκτά υπάλληλος πριν την ανάληψη των καθηκόντων του. Τέλος, ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο, λόγω του ότι το Δικαστήριο ΔΔ έκρινε ότι τα δικαιώματα του M. Verile και της A. Gjergji ήταν ήδη «πλήρως διαμορφωμένα» κατά τον χρόνο θέσεως σε ισχύ των ΓΕΔ 2011.
- 23 Πρέπει, κατ' αρχάς, να εξεταστεί ο πρώτος λόγος αναιρέσεως.
- 24 Κατά την Επιτροπή, η διαπίστωση του Δικαστηρίου ΔΔ ότι μια πρόταση περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών απευθυνόμενη από θεσμικό όργανο σε υπάλληλο ή μέλος του λοιπού προσωπικού του στο πλαίσιο εφαρμογής του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ αποτελεί βλαπτική πράξη οφείλεται κατ' ουσίαν σε πλάνη περί το δίκαιο. Η Επιτροπή θεωρεί ότι μια τέτοια πρόταση συνιστά ενδιάμεσο μέτρο, που αποβλέπει στην επεξεργασία της αποφάσεως μεταφοράς στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης των δικαιωμάτων που απέκτησε ο ενδιαφερόμενος στο πλαίσιο άλλου συστήματος. Κατά συνέπεια, η πράξη ανακλήσεως τέτοιας προτάσεως επίσης δεν συνιστά βλαπτική πράξη, μη δυνάμενη να προσβληθεί με προσφυγή ακυρώσεως. Η Επιτροπή προβάλλει πλήθος επιχειρημάτων προς αντίκρουση των διαφόρων εκτιμήσεων στις οποίες προέβη το Δικαστήριο ΔΔ προς στήριξη της θέσεώς του.
- 25 Ο M. Verile και η A. Gjergji αμφισβητούν την επιχειρηματολογία αυτή. Υποστηρίζουν ότι η πρόταση αναγνώρισεως συντάξιμων ετών συνιστά σαφώς βλαπτική πράξη, δεδομένου ότι προσομοιάζει με «προσφορά» του εθνικού δικαίου η οποία, από τη στιγμή που είναι σύνομη με το εφαρμοστέο δίκαιο, καθίσταται αμετάκλητη. Κατά τον M. Verile και την A. Gjergji, η πρόταση αυτή συνιστά «υποχρέωση απορρέουσα από την άσκηση δικαιώματος που αντλεί ο υπάλληλος από τον ΚΥΚ».
- 26 Ο M. Verile και η A. Gjergji προσθέτουν ότι η πρόταση μεταβάλλει την έννομη κατάσταση του ενδιαφερόμενου υπαλλήλου, στο μέτρο που ο προσδιορισμός όλων των παραμέτρων υπολογισμού που απαιτούνται ώστε να προκύψει τιμαριθμοποιημένο κεφάλαιο και αντίστοιχος αριθμός συντάξιμων ετών στηρίζεται ακριβώς στην πρόταση αυτή. Τέλος, υποστηρίζουν ότι αν γίνει δεκτή η θέση της Επιτροπής, τούτο θα έχει ως συνέπεια ο ενδιαφερόμενος υπάλληλος να στερηθεί του δικαιώματος αποτελεσματικής ένδικης προστασίας.
- 27 Υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 91, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι αρμόδιο να αποφαινεται για κάθε διαφορά η οποία ανακύπτει μεταξύ της Ένωσης και προσώπου που υπόκειται στον ΚΥΚ και αφορά τη νομιμότητα μέτρου που θίγει το πρόσωπο αυτό.
- 28 Όπως προκύπτει κατά πάγια νομολογία, βλαπτικές μπορούν να θεωρηθούν μόνον οι πράξεις που παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα τα οποία θίγουν απευθείας και άμεσα την έννομη κατάσταση των ενδιαφερόμενων, μεταβάλλοντάς την ουσιαστικά (βλ. αποφάσεις της 21ης Ιανουαρίου 1987, Στρογγύλη κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, 204/85, Συλλογή, EU:C:1987:21, σκέψη 6 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 15ης Ιουνίου 1994, Pérez Jiménez κατά Επιτροπής, T-6/93, Συλλογή Υπ.Υπ., EU:T:1994:63, σκέψη 34 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 29 Επομένως, είναι αναγκαίο να εξεταστεί το ζήτημα αν η πρόταση περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών που κοινοποιείται από θεσμικό όργανο σε υπάλληλο ή μέλος του λοιπού προσωπικού του αφότου ο εν λόγω υπάλληλος ή μέλος του προσωπικού υποβάλει αίτηση, δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, για τη μεταφορά στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που αυτός απέκτησε στο πλαίσιο άλλου συνταξιοδοτικού συστήματος, συνιστά βλαπτική πράξη κατά την έννοια του άρθρου 91, παράγραφος 1, του ΚΥΚ.
- 30 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, μολονότι το Δικαστήριο ΔΔ υπενθύμισε, με τη σκέψη 40 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η πρόταση περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών συνιστά βλαπτική πράξη για τον ενδιαφερόμενο υπάλληλο, εντούτοις δεν προσδιόρισε τα δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα που θίγουν, ήδη από το στάδιο της διατυπώσεως της προτάσεως, την έννομη κατάσταση του ενδιαφερομένου.
- 31 Το μόνο ενδεικτικό στοιχείο περιλαμβάνεται στη σκέψη 42, τρίτη περίοδος, της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, όπου το Δικαστήριο ΔΔ διαπιστώνει ότι η πρόταση περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών «συνιστά την αναγκαία δέσμευση εκ μέρους του θεσμικού οργάνου να προβεί ορθώς στην αποτελεσματική εφαρμογή του δικαιώματος μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του υπαλλήλου το οποίο αυτός άσκησε υποβάλλοντας την αίτησή του περί μεταφοράς».
- 32 Ως εκ τούτου, είναι αναγκαίο να εξεταστεί, λαμβανομένων επίσης υπόψη των εκτιμήσεων του Δικαστηρίου ΔΔ που υπομνήσθηκαν στη σκέψη 31 ανωτέρω, κατά πόσον η πρόταση περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα τα οποία θίγουν απευθείας και άμεσα την έννομη κατάσταση του αποδέκτη της και, σε περίπτωση που τούτο ισχύει, να προσδιοριστούν τα αποτελέσματα αυτά.
- 33 Το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ ορίζει τα εξής:

«Ο υπάλληλος που εισέρχεται στην υπηρεσία [της Ένωσης]:

— μετά τη λήξη των καθηκόντων του σε διοίκηση, σε εθνικό ή διεθνή οργανισμό

ή

— μετά την άσκηση μισθωτής ή μη μισθωτής δραστηριότητας,

δικαιούται, από της μονιμοποίησέως του και μέχρι τη στιγμή που θεμελιώνει το δικαίωμα σύνταξης αρχαιότητας κατά την έννοια του άρθρου 77 του [ΚΥΚ], να ενεργήσει ώστε να καταβληθεί [στην Ένωση] το κεφάλαιο, με αναγωγή του σχετικού ποσού στον χρόνο της πραγματικής μεταφοράς του, που αντιπροσωπεύει τα δικαιώματα σύνταξης τα οποία έχει αποκτήσει βάσει των προαναφερομένων υπηρεσιών ή δραστηριοτήτων.

Σε παρόμοια περίπτωση το όργανο στο οποίο υπηρετεί ο υπάλληλος καθορίζει, μέσω γενικών εκτελεστικών διατάξεων, λαμβάνοντας υπόψη τον βασικό μισθό του υπαλλήλου, την ηλικία του και τη συναλλαγματική ισοτιμία κατά την ημερομηνία της αιτήσεως μεταφοράς, τον αριθμό των συντάξιμων ετών που συνυπολογίζει σύμφωνα με το [ενωσιακό] συνταξιοδοτικό καθεστώς δυνάμει του χρόνου προϋπηρεσίας, βάσει του μεταφερθέντος κεφαλαίου, αφαιρουμένου του ποσού που αντιπροσωπεύει την ανατίμηση του κεφαλαίου μεταξύ της ημερομηνίας της αιτήσεως μεταφοράς και της πραγματικής ημερομηνίας που διενεργήθηκε η μεταφορά.

Ο υπάλληλος μπορεί να κάνει χρήση της ευχέρειας αυτής μία μόνον φορά ανά κράτος μέλος και ανά ταμείο συντάξεων.»

34. Επισημαίνεται ότι η φράση «μέσω γενικών εκτελεστικών διατάξεων» που περιλαμβάνεται στο δεύτερο εδάφιο της διατάξεως αυτής δεν μπορεί προφανώς να γίνει αντιληπτή υπό την έννοια ότι ο προσδιορισμός του αριθμού συντάξιμων ετών που αναγνωρίζονται υπέρ του ενδιαφερομένου κατόπιν της μεταφοράς στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που απέκτησε στο πλαίσιο άλλου συστήματος πραγματοποιείται απευθείας από τις γενικές εκτελεστικές διατάξεις που είναι εξουσιοδοτημένο να θεσπίζει κάθε θεσμικό όργανο. Όπως συνάγεται και από την ονομασία τους, οι γενικές εκτελεστικές διατάξεις συνιστούν πράξη γενικής ισχύος, εκδιδόμενη βάσει των άρθρων 11 και 12 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ.
35. Επομένως, το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ πρέπει να γίνει αντιληπτό υπό την έννοια ότι κάθε θεσμικό όργανο καθορίζει, μέσω γενικών εκτελεστικών διατάξεων, τη μέθοδο υπολογισμού του αριθμού των συνυπολογιζόμενων συντάξιμων ετών στο πλαίσιο του συνταξιοδοτικού συστήματος της Ένωσης, κατόπιν μεταφοράς κεφαλαίου αντιστοιχώντας στα συνταξιοδοτικά δικαιώματα που απέκτησε ένας υπάλληλος στο πλαίσιο άλλου συνταξιοδοτικού συστήματος. Η μέθοδος αυτή πρέπει να στηρίζεται στις παραμέτρους που απαριθμεί το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, δηλαδή τον βασικό μισθό του υπαλλήλου, την ηλικία του και τη συναλλαγματική ισοτιμία κατά την ημερομηνία της αιτήσεως μεταφοράς.
36. Ο αριθμός των συντάξιμων ετών που πρέπει να συνυπολογισθούν συγκεκριμένα για κάθε υπάλληλο ο οποίος έχει ζητήσει την υπό τη μορφή κεφαλαίου μεταφορά στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που απέκτησε στο πλαίσιο άλλου συνταξιοδοτικού συστήματος καθορίζεται μέσω ατομικής πράξεως, η οποία εφαρμόζει στη συγκεκριμένη περίπτωση του εν λόγω υπαλλήλου τη μέθοδο που ορίζουν οι γενικές εκτελεστικές διατάξεις.
37. Υπενθυμίζεται επίσης ότι, όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο με τη διάταξη που εξέδωσε στις 14 Δεκεμβρίου 1993, Calvo Alonso-Cortés κατά Επιτροπής (T-29/93, Συλλογή, EU:T:1993:115, σκέψη 46), από το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ προκύπτει ότι τα θεσμικά όργανα της Ένωσης δεν μπορούν να προβούν αυτά τα ίδια στη μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που απέκτησε ο υπάλληλος στη χώρα του και ότι δεν μπορούν να αναγνωρίσουν και να προσδιορίσουν τον αριθμό των συντάξιμων ετών που πρέπει να συνυπολογιστούν σύμφωνα με το δικό του σύστημα για την περίοδο της προϋπηρεσίας, παρά μόνον αφού το οικείο κράτος μέλος ορίσει τους όρους μεταφοράς.
38. Συγκεκριμένα, όπως αναγνωρίζει το ίδιο το Δικαστήριο ΔΔ με τη σκέψη 42 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η μεταφορά του κεφαλαίου που αντιστοιχεί στα συνταξιοδοτικά δικαιώματα τα οποία αποκτήθηκαν στο πλαίσιο άλλου συστήματος είναι «αναγκαία προκειμένου να ολοκληρωθεί το σύνολο της διαδικασίας περί μεταφοράς συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων προς το συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης».
39. Αφενός, από τις εκτιμήσεις αυτές προκύπτει ότι το θεσμικό όργανο στο οποίο υπάγεται ο ενδιαφερόμενος δεν μπορεί να του αναγνωρίσει συντάξιμα έτη συνυπολογιζόμενα στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης παρά μόνον αφότου πραγματοποιηθεί η μεταφορά του κεφαλαίου που αντιστοιχεί στα συνταξιοδοτικά δικαιώματα τα οποία απέκτησε ο εν λόγω ενδιαφερόμενος στο πλαίσιο άλλου συστήματος.
40. Αφετέρου, συνάγεται ότι τα εν λόγω συντάξιμα έτη μπορούν να αναγνωριστούν υπέρ του ενδιαφερομένου μόνον εφόσον, και στο μέτρο που, από την εφαρμογή της μεθόδου υπολογισμού την προβλεπόμενη στις γενικές εκτελεστικές διατάξεις τις οποίες εκδίδει το οικείο θεσμικό όργανο προκύπτει ότι τα συντάξιμα αυτά έτη αντιστοιχούν όντως στο κεφάλαιο που μεταφέρθηκε στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης, αφαιρουμένου, σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 2, τελευταίο εδάφιο, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, του ποσού που αντιπροσωπεύει την ανατίμηση του κεφαλαίου αυτού μεταξύ της ημερομηνίας της αιτήσεως μεταφοράς και της πραγματικής ημερομηνίας κατά την οποία διενεργήθηκε η μεταφορά.

- 41 Εν ολίγοις, η υπέρ του ενδιαφερόμενου αναγνώριση συντάξιμων ετών είναι δυνατή μόνον εφόσον αντιστοιχεί προς κεφάλαιο το οποίο έχει όντως μεταφερθεί στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης.
- 42 Ειδικότερα, από τις ανωτέρω εκτιμήσεις συνάγεται επίσης ότι, όταν, κατ' εφαρμογή του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ και των γενικών εκτελεστικών διατάξεων που εκδόθηκαν ενόψει της εκτελέσεώς του, ένα θεσμικό όργανο της Ένωσης καθορίζει συγκεκριμένα τον αριθμό των συντάξιμων ετών που πρέπει να αναγνωριστούν υπέρ του ενδιαφερομένου στο πλαίσιο του συνταξιοδοτικού συστήματος της Ένωσης, κατόπιν της μεταφοράς κεφαλαίου αντιστοιχούντος στα συνταξιοδοτικά δικαιώματα που απέκτησε ο εν λόγω ενδιαφερόμενος στο πλαίσιο άλλου συστήματος, το όργανο αυτό ασκεί δέσμια αρμοδιότητα και δεν διαθέτει περιθώριο εκτιμήσεως.
- 43 Εν συνεχεία, πρέπει να αναλυθεί η ακολουθητέα διαδικασία στην περίπτωση αιτήσεως μεταφοράς στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων αποκτώμενων στο πλαίσιο άλλου συστήματος, όπως προκύπτει η διαδικασία αυτή τόσο από τις εφαρμοστέες διατάξεις όσο και από τις διευκρινίσεις της Επιτροπής σχετικά με την πρακτική που η ίδια ακολουθεί.
- 44 Διαπιστώνεται ότι το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ δεν προβλέπει ρητώς την περίπτωση της κοινοποίησης προτάσεως για την αναγνώριση συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων. Η διάταξη αυτή αφορά μόνον την περίπτωση αιτήσεως του ενδιαφερόμενου, η οποία έχει ως συνέπεια την καταβολή στην Ένωση του κεφαλαίου που αντιστοιχεί στα συνταξιοδοτικά δικαιώματα τα οποία αυτός απέκτησε από τις προγενέστερες δραστηριότητές του και, κατόπιν της καταβολής αυτής, τον καθορισμό, βάσει των λεπτομερών κανόνων που προβλέπει η ίδια διάταξη, του αριθμού των συντάξιμων ετών τα οποία συνυπολογίζονται για τον ενδιαφερόμενο στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης.
- 45 Στο μέτρο που οι σκέψεις 42 και 43 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να γίνουν αντιληπτές υπό την έννοια ότι το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ παρέχει «αρμοδιότητα» στην Επιτροπή να κοινοποιεί πρόταση περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών στον υπάλληλο ο οποίος έχει υποβάλει αίτηση μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που απέκτησε σε άλλο σύστημα, επισημαίνεται ότι ούτε από το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ ούτε από άλλη διάταξη ή οποιαδήποτε δικαιοκή αρχή προκύπτει ότι το θεσμικό όργανο προς το οποίο ο ενδιαφερόμενος έχει υποβάλει αίτηση μεταφοράς των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων οφείλει να διαβιβάσει στον τελευταίο πρόταση στην οποία να εμφανίζεται η πρόσθετη συντάξιμη υπηρεσία που θα προκύψει από ενδεχόμενη μεταφορά.
- 46 Εκτός αυτού, ούτε από τις ΓΕΔ 2004 ούτε από τις ΓΕΔ 2011 απορρέει υποχρέωση κοινοποίησης προτάσεως για τη μεταφορά προγενέστερα αποκτηθέντων συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων. Κανένα από τα δύο κείμενα, τα οποία περιλαμβάνονται στη δικογραφία της δίκης ενώπιον του Δικαστηρίου ΔΔ η οποία διαβιβάστηκε στο Γενικό Δικαστήριο σύμφωνα με το άρθρο 137, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας της 2ας Μαΐου 1991, δεν προβλέπει κοινοποίηση προτάσεως για την αναγνώριση συντάξιμων ετών σε υπάλληλο ή μέλος του λοιπού προσωπικού που έχει ζητήσει τη μεταφορά των προγενέστερα αποκτηθέντων συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων.
- 47 Επομένως, φαίνεται ότι η πρακτική η οποία συνίσταται στην κοινοποίηση τέτοιας προτάσεως προς τον ενδιαφερόμενο υιοθετήθηκε οικειοθελώς από την Επιτροπή και, κατά περίπτωση, από τα λοιπά θεσμικά όργανα της Ένωσης. Σκοπός της πρακτικής αυτής είναι προφανώς να παράσχει στον υπάλληλο ή στο μέλος του λοιπού προσωπικού που έχει εκδηλώσει ενδιαφέρον για ενδεχόμενη μεταφορά στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων τα οποία απέκτησε στο πλαίσιο άλλου συστήματος από τις δραστηριότητες που ασκούσε πριν την ανάληψη των καθηκόντων του τις πληροφορίες που είναι απαραίτητες προκειμένου να μπορέσει να αποφασίσει, έχοντας πλήρη επίγνωση της καταστάσεως, κατά πόσον θα προβεί ή όχι στην εν λόγω μεταφορά.

- 48 Συναφώς, όπως προκύπτει από τις διευκρινίσεις της Επιτροπής που συνοψίζονται με τη σκέψη 35 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης και επαναλαμβάνονται στα δικόγραφα που κατέθεσε το θεσμικό αυτό όργανο ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η διαδικασία μεταφοράς συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων προς το σύστημα της Ένωσης περιλαμβάνει, στην πράξη, πέντε στάδια: πρώτον, ο ενδιαφερόμενος υποβάλλει σχετική αίτηση· δεύτερον, το οικείο εξωτερικό ταμείο συντάξεων ανακοινώνει το ποσό που μπορεί να μεταφερθεί στην αρμόδια υπηρεσία της Επιτροπής η οποία, βάσει της εν λόγω πληροφόρησης, απευθύνει σχετική πρόταση προς τον ενδιαφερόμενο· τρίτον, ο ενδιαφερόμενος απορρίπτει ή αποδέχεται την πρόταση περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών· τέταρτον, σε περίπτωση αποδοχής της προτάσεως, η Επιτροπή ζητεί και επιμελείται τη μεταφορά του οικείου κεφαλαίου στην Ένωση· πέμπτον, τέλος, το θεσμικό αυτό όργανο εκδίδει απόφαση περί καθορισμού των δικαιωμάτων του ενδιαφερομένου. Κατά την Επιτροπή, μόνον η τελευταία αυτή απόφαση μπορεί να συνιστά βλαπτική πράξη.
- 49 Κατά συνέπεια, στην πράξη, στα τρία στάδια της διαδικασίας μεταφοράς που προβλέπει το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ (αίτηση ενδιαφερομένου, μεταφορά κεφαλαίου, καθορισμός του αριθμού συνυπολογιζόμενων συντάξιμων ετών) η Επιτροπή πρόσθεσε δύο ακόμα (πρόταση περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών, αποδοχή εκ μέρους του ενδιαφερομένου ο οποίος δίνει με τον τρόπο αυτό τη συγκατάθεσή του για τη μεταφορά). Επομένως, η Επιτροπή παρέχει στον ενδιαφερόμενο τη δυνατότητα να λάβει, υπό τη μορφή «προτάσεως», την ακριβέστερη δυνατή πληροφόρηση ως προς την έκταση των δικαιωμάτων που πρόκειται να του αναγνωριστούν στην περίπτωση μεταφοράς προς το συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης των δικαιωμάτων τα οποία αυτός απέκτησε στο πλαίσιο άλλου συστήματος. Το θεσμικό αυτό όργανο καθιστά επίσης εφικτό στον ενδιαφερόμενο, αφότου έχει ενημερωθεί σχετικώς, να θέσει τέλος στη διαδικασία που κινήθηκε με δική του πρωτοβουλία, χωρίς καμία συνέπεια γι' αυτόν. Συγκεκριμένα, η μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που αποκτήθηκαν σε άλλο συνταξιοδοτικό σύστημα πραγματοποιείται μόνον όταν ο ενδιαφερόμενος επιβεβαιώσει, αφότου παραλάβει τη σχετική πρόταση, ότι επιθυμεί τη μεταφορά αυτή.
- 50 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, μετά την κοινοποίηση προτάσεως περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών, η έννομη κατάσταση του ενδιαφερομένου δεν μεταβλήθηκε. Συγκεκριμένα, όπως ήδη επισημάνθηκε με τις σκέψεις 39 έως 41 ανωτέρω, σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να αναγνωριστούν συντάξιμα έτη στον ενδιαφερόμενο εφόσον δεν έχει πραγματοποιηθεί η μεταφορά στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης του κεφαλαίου που αντιστοιχεί στα συνταξιοδοτικά δικαιώματα που απέκτησε ο εν λόγω ενδιαφερόμενος στο πλαίσιο άλλου συστήματος. Κατά τον χρόνο όμως της διαβίβασης της προτάσεως στον ενδιαφερόμενο, η μεταφορά αυτή δεν είχε ακόμη πραγματοποιηθεί. Η Επιτροπή ζητεί τη μεταφορά μόνον αφότου ο ενδιαφερόμενος, έχοντας παραλάβει την πρόταση, δώσει τη συγκατάθεσή του για τη συνέχιση της διαδικασίας μεταφοράς στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης του κεφαλαίου που αντιστοιχεί στα συνταξιοδοτικά δικαιώματα τα οποία απέκτησε ο εν λόγω ενδιαφερόμενος από το εξωτερικό ταμείο συντάξεων.
- 51 Το γεγονός ότι, με τη σκέψη 42 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Δικαστήριο ΔΔ χαρακτήρισε την πρόταση της Επιτροπής ως «δέσμευση» δεν είναι σε θέση να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα. Κατά το Δικαστήριο ΔΔ, μια πρόταση περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών συνιστά «την αναγκαία δέσμευση εκ μέρους του θεσμικού οργάνου να προβεί ορθώς στην αποτελεσματική εφαρμογή του δικαιώματος μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του υπαλλήλου το οποίο αυτός άσκησε υποβάλλοντας την αίτησή του περί μεταφοράς».
- 52 Όπως όμως ορθώς υποστηρίζει η Επιτροπή, η υποχρέωση του οικείου θεσμικού οργάνου να προβεί ορθώς στην αποτελεσματική εφαρμογή του δικαιώματος μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που προβλέπει το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ απορρέει απευθείας από το γράμμα της τελευταίας αυτής διατάξεως. Ακόμη και αν υποθεθεί ότι η πρόταση περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών πρέπει να ερμηνευθεί ως «δέσμευση» όπως την εννοεί το Δικαστήριο ΔΔ, το οικείο θεσμικό όργανο δεσμεύεται απλώς και μόνον να εφαρμόσει ορθώς στην περίπτωση του ενδιαφερομένου το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ και τις

γενικές εκτελεστικές διατάξεις. Η υποχρέωση όμως αυτή απορρέει απευθείας από τις επίμαχες διατάξεις, ακόμη και ελλείψει ρητής δεσμεύσεως. Ως εκ τούτου, από μια τέτοια δέσμευση δεν μπορεί να προκύψει ούτε νέα υποχρέωση του οικείου οργάνου ούτε, κατά συνέπεια, μεταβολή της έννομης κατάστασης του ενδιαφερομένου.

- 53 Δεν μπορεί επίσης να γίνει δεκτό ότι η πρόταση περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών μεταβάλλει την έννομη κατάσταση του ενδιαφερομένου υπό την έννοια ότι συνεπάγεται την υπέρ αυτού γένεση δικαιώματος να του αναγνωρισθεί, στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης, ο αριθμός συντάξιμων ετών που αναγράφει η πρόταση αυτή εφόσον ο εν λόγω ενδιαφερόμενος δώσει τη συγκατάθεσή του για τη μεταφορά προς το σύστημα αυτό των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων τα οποία απέκτησε σε άλλο σύστημα. Το δικαίωμα αυτό θα συνεπαγόταν αντίστοιχη υποχρέωση του θεσμικού οργάνου που απευθύνει την πρόταση να αναγνωρίσει αυτοδικαίως στον ενδιαφερόμενο, μόλις πραγματοποιηθεί η μεταφορά, τον αριθμό συντάξιμων ετών που αναγράφεται στην εν λόγω πρόταση.
- 54 Κατά τα λοιπά, ένας τέτοιος χαρακτηρισμός της προτάσεως περί αναγνώρισεως και των έννομων αποτελεσμάτων που αυτή παράγει δεν συμβιβάζεται με το γράμμα του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ.
- 55 Η διάταξη αυτή κάνει μνεία, κατ' αρχάς, της «ευχέρειας» που έχει ο υπάλληλος ο οποίος τελεί σε μία από τις εκεί περιγραφόμενες καταστάσεις «να ενεργήσει ώστε να καταβληθεί [στην Ένωση] το κεφάλαιο [...] που αντιπροσωπεύει τα δικαιώματα σύνταξης τα οποία έχει αποκτήσει» από τις προγενέστερες δραστηριότητές του. Επισημαίνει δε, εν συνεχεία, ότι «σε παρόμοια περίπτωση, το όργανο στο οποίο υπηρετεί ο υπάλληλος καθορίζει [...] τον αριθμό των συντάξιμων ετών που συνυπολογίζει σύμφωνα με το [ενωσιακό] συνταξιοδοτικό καθεστώς δυνάμει του χρόνου προϋπηρεσίας, βάσει του μεταφερθέντος κεφαλαίου».
- 56 Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι, σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, ο πραγματικός καθορισμός του αριθμού συντάξιμων ετών που αναγνωρίζονται στον υπάλληλο ο οποίος ζητεί τη μεταφορά στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων τα οποία απέκτησε στο πλαίσιο άλλου συστήματος συντελείται κατά λογική αναγκαιότητα μετά τη μεταφορά συγκεκριμένου χρηματικού ποσού, «βάσει του μεταφερθέντος κεφαλαίου». Επομένως, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι η πρόταση καθορισμού συντάξιμων ετών η οποία κοινοποιείται, ως εκ της ίδιας της φύσεώς της, πριν την πραγματοποίησή της εν λόγω μεταφοράς δύναται να έχει ως αποτέλεσμα τον καθορισμό αριθμού συντάξιμων ετών.
- 57 Η νομολογία που παρατίθεται με τη σκέψη 37 ανωτέρω καθώς και οι εκτιμήσεις που εκτίθενται με τις σκέψεις 38 έως 42 ανωτέρω επιβεβαιώνουν το συμπέρασμα αυτό.
- 58 Συγκεκριμένα, ο αριθμός των αναγνωριζόμενων συντάξιμων ετών προκύπτει από την εφαρμογή της μεθόδου μετατροπής σε συντάξιμα έτη του κεφαλαίου που αντιπροσωπεύει τα προγενέστερα δικαιώματα, μεθόδου προβλεπόμενης στις γενικές εκτελεστικές διατάξεις τις οποίες εκδίδει το οικείο όργανο σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ.
- 59 Αν γινόταν δεκτό ότι η Επιτροπή οφείλει αδιακρίτως να αναγνωρίζει στους υπαλλήλους της τον αριθμό των ετών συντάξιμης υπηρεσίας που αναγράφεται στην πρόταση, τούτο θα μπορούσε σε ορισμένες περιπτώσεις να οδηγήσει στην αναγνώριση αριθμού συντάξιμων ετών διαφορετικού από τον προκύπτοντα μέσω ορθής εφαρμογής της μεθόδου που προβλέπουν οι σχετικές γενικές εκτελεστικές διατάξεις. Είναι αδιάφοροι οι λόγοι οι οποίοι εξηγούν την ενδεχόμενη απόκλιση μεταξύ του αριθμού συντάξιμων ετών που αναγράφεται στην πρόταση και του προκύπτοντος από την εφαρμογή της προαναφερόμενης μεθόδου, ανεξαρτήτως του αν στην κρινόμενη περίπτωση πρόκειται για απόκλιση μεταξύ, αφενός, της αξίας του κεφαλαίου που αντιπροσωπεύει τα δικαιώματα τα οποία απέκτησε ο ενδιαφερόμενος σε άλλο συνταξιοδοτικό σύστημα, όπως είναι η αξία που κοινοποιείται στην Επιτροπή από τους υπευθύνους του συστήματος αυτού και λαμβάνεται υπόψη για την επεξεργασία της προτάσεως, και, αφετέρου, της αξίας (αφαιρουμένου του ποσού που αντιπροσωπεύει

την ενδεχόμενη ανατίμηση του κεφαλαίου μεταξύ της ημερομηνίας της αιτήσεως και της πραγματικής ημερομηνίας κατά την οποία διενεργήθηκε η μεταφορά) του όντως μεταφερθέντος κεφαλαίου, ή για εσφαλμένη εφαρμογή της μεθόδου υπολογισμού των συντάξιμων ετών κατά τον χρόνο επεξεργασίας της προτάσεως. Αυτό που έχει σημασία είναι ότι, κατά το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ και τις εκτιμήσεις που εκτίθενται με τις σκέψεις 38 έως 42 ανωτέρω, ο αριθμός συντάξιμων ετών τον οποίο αναγνωρίζει η Επιτροπή στον ενδιαφερόμενο δεν μπορεί να είναι διαφορετικός από τον αντιστοιχούντα, κατ' εφαρμογή της μεθόδου μετατροπής που προβλέπουν οι γενικές εκτελεστικές διατάξεις, στο κεφάλαιο το οποίο όντως μεταφέρθηκε στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης.

- 60 Οι εκτιμήσεις του Δικαστηρίου ΔΔ που περιλαμβάνονται στις σκέψεις 47, 48 και 50 έως 54 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν είναι ικανές να οδηγήσουν σε διαφορετικό συμπέρασμα. Κατ' ουσίαν, το Δικαστήριο ΔΔ στηρίζεται στην προκείμενη ότι η αξία του κεφαλαίου που ελήφθη υπόψη για την επεξεργασία της προτάσεως θα είναι η ίδια με εκείνη η οποία θα πρέπει να ληφθεί υπόψη όταν η μεταφορά θα έχει πραγματοποιηθεί, στο μέτρο που, σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, «[το ποσό] που αντιπροσωπεύει την ανατίμηση του κεφαλαίου μεταξύ της ημερομηνίας της αιτήσεως μεταφοράς και της πραγματικής ημερομηνίας που διενεργήθηκε η μεταφορά» δεν λαμβάνεται υπόψη στο πλαίσιο καθορισμού του αριθμού των συντάξιμων ετών τα οποία αναγνωρίζονται στον ενδιαφερόμενο στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης.
- 61 Πάντως, ανεξαρτήτως μάλιστα του γεγονότος ότι το Δικαστήριο ΔΔ δεν έλαβε υπόψη την πιθανότητα σφαλμάτων, είτε εκ μέρους των υπευθύνων του συνταξιοδοτικού συστήματος στο οποίο υπαγόταν ο ενδιαφερόμενος προγενέστερα είτε εκ μέρους της ίδιας της Επιτροπής, τα οποία θα μπορούσαν να επηρεάσουν το περιεχόμενο της κοινοποιηθείσας στον ενδιαφερόμενο προτάσεως, αρκεί η επισήμανση ότι οι εν λόγω εκτιμήσεις δεν αλλοιώνουν εν τέλει σε καμία περίπτωση το ότι, κατά το γράμμα του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, ο προσδιορισμός των συντάξιμων ετών που αναγνωρίζονται στον ενδιαφερόμενο δυνάμει των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που αυτός απέκτησε σε άλλο συνταξιοδοτικό σύστημα μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνον αφότου όντως μεταφερθεί στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης το κεφάλαιο που αντιπροσωπεύει τα δικαιώματα αυτά.
- 62 Από το σύνολο των ανωτέρω εκτιμήσεων προκύπτει ότι μια πρόταση περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών, όπως είναι οι προτάσεις τις οποίες αφορά η προσφυγή που άσκησαν οι M. Verile και A. Gjergji ενώπιον του Δικαστηρίου ΔΔ, δεν παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα τα οποία θίγουν απευθείας και άμεσα την έννομη κατάσταση του αποδέκτη της, μεταβάλλοντάς την ουσιαδώς. Ως εκ τούτου, η εν λόγω πρόταση δεν συνιστά βλαπτική πράξη κατά την έννοια του άρθρου 91, παράγραφος 1, του ΚΥΚ.
- 63 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από τις λοιπές εκτιμήσεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.
- 64 Πρώτον, το Δικαστήριο ΔΔ στηρίχθηκε, με τη σκέψη 38 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στο γεγονός ότι με την απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2008, Βέλγιο και Επιτροπή κατά Genette (T-90/07 P και T-99/07 P, Συλλογή, EU:T:2008:605, σκέψη 91), το Γενικό Δικαστήριο χαρακτήρισε ως «αποφάσεις» δύο προτάσεις περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών τις οποίες είχε απευθύνει η Επιτροπή προς τον ενδιαφερόμενο υπάλληλο της υποθέσεως εκείνης.
- 65 Πρέπει εντούτοις να επισημανθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έθιξε, ούτε με την απόφαση Βέλγιο και Επιτροπή κατά Genette, σκέψη 64 ανωτέρω (EU:T:2008:605), ούτε με άλλη απόφαση, το ζήτημα αν συνιστά ή όχι βλαπτική πράξη, κατά την έννοια του άρθρου 91, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, η πρόταση περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών και ότι δεν αποφάνθηκε επί του ζητήματος αν μια τέτοια πρόταση παράγει, έναντι του αποδέκτη της, δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα διευκρινίζοντας, κατά περίπτωση, τα αποτελέσματα αυτά.

- 66 Επιπλέον, υπενθυμίζεται ότι, αντιθέτως προς ό,τι ισχύει εν προκειμένω, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Βέλγιο και Επιτροπή κατά Genette, σκέψη 64 ανωτέρω (EU:T:2008:605), ο ενδιαφερόμενος υπάλληλος είχε αποδεχτεί τις προτάσεις περί αναγνώρισης συντάξιμων ετών που του είχαν απευθυνθεί, τα δε συνταξιοδοτικά δικαιώματα που είχε αποκτήσει στο πλαίσιο του βελγικού συνταξιοδοτικού συστήματος προτού αναλάβει καθήκοντα στην Επιτροπή είχαν ήδη μεταφερθεί προς το συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης πριν ασκήσει την προσφυγή του (απόφαση Βέλγιο και Επιτροπή κατά Genette, σκέψη 64 ανωτέρω, EU:T:2008:605, σκέψη 12).
- 67 Εκτός αυτού, η προσφυγή του δεν αφορούσε τη νομιμότητα της αποφάσεως που εκδόθηκε μετά τη μεταφορά αυτή, και η οποία αναγνώριζε συντάξιμα έτη αποκτηθέντα στο εσωτερικό του συνταξιοδοτικού συστήματος της Ένωσης. Με τις πράξεις της Επιτροπής τις οποίες αφορούσε η προσφυγή της υποθέσεως εκείνης είχε απορριφθεί αίτηση του ενδιαφερομένου, υποβληθείσα μετά την πραγματοποίηση της μεταφοράς, με την οποία αυτός ζήτησε να ανακληθεί προηγούμενη αίτησή του περί μεταφοράς των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων η οποία είχε υποβληθεί υπό το κράτος βελγικού νόμου έκτοτε καταργηθέντος, και να του επιτραπεί να υποβάλει νέα αίτηση προκειμένου να επωφεληθεί από νέο βελγικό νόμο τον οποίο έκρινε ευνοϊκότερο για τον ίδιο (απόφαση Βέλγιο και Επιτροπή κατά Genette, σκέψη 64 ανωτέρω, EU:T:2008:605, σκέψεις 12 και 92).
- 68 Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η αίτηση που απορρίφθηκε με τις προσβαλλόμενες πράξεις στηριζόταν σε αμφισβήτηση της εκ μέρους των βελγικών αρχών ορθής εφαρμογής του σχετικού βελγικού νόμου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν είχε καμία αρμοδιότητα να αποφανθεί επί της αμφισβήτησεως αυτής, το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις της υποθέσεως εκείνης δεν αποτελούν βλαπτικές πράξεις για τον ενδιαφερόμενο και, αφού αναίρεσε την απόφαση του Δικαστηρίου ΔΔ, απέρριψε την προσφυγή ως απαράδεκτη (απόφαση Βέλγιο και Επιτροπή κατά Genette, σκέψη 64 ανωτέρω, EU:T:2008:605, σκέψεις 79 και 93 έως 108).
- 69 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η απόφαση Βέλγιο και Επιτροπή κατά Genette, σκέψη 64 ανωτέρω (EU:T:2008:605), αφορούσε διαφορετικό ζήτημα τοποθετούμενο σαφώς σε στάδιο μεταγενέστερο της μεταφοράς προς το συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που απέκτησε ο ενδιαφερόμενος στο Βέλγιο. Συγκεκριμένα, όσον αφορά την υπόθεση εκείνη, κατά τον χρόνο ασκήσεως της προσφυγής η εν λόγω μεταφορά είχε ήδη πραγματοποιηθεί, επισημαίνεται δε ότι δεν αμφισβητήθηκε ούτε η νομιμότητα της εν λόγω μεταφοράς ούτε ο βλαπτικός ή μη χαρακτήρας των πράξεων που εκδόθηκαν προς τον σκοπό αυτό.
- 70 Επομένως, από την απόφαση Βέλγιο και Επιτροπή κατά Genette, σκέψη 64 ανωτέρω (EU:T:2008:605), δεν μπορεί να συναχθεί κανένα χρήσιμο συμπέρασμα για τα ζητήματα που εγείρονται στην υπό κρίση υπόθεση.
- 71 Δεύτερον, για να αιτιολογήσει το συμπέρασμά του ότι η πρόταση περί αναγνώρισης συντάξιμων ετών αποτελεί βλαπτική πράξη, το Δικαστήριο ΔΔ παρέπεμψε στο δικαίωμα των υπαλλήλων για αποτελεσματική ένδικη προστασία, στις «απαιτήσεις της ασφάλειας δικαίου οι οποίες είναι σύμφυτες προς τους κανόνες περί προθεσμιών που ορίζει ο ΚΥΚ» (σκέψη 39 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως), στον «σκοπό της διοικητικής διαδικασίας περί μεταφοράς συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων» καθώς και στον «ίδιο τον πυρήνα του δικαιώματος που αναγνωρίζει στον υπάλληλο το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ να επιλέγει μεταξύ της μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του ή της διατηρήσεώς τους στα αρχικά εθνικά ή διεθνή συνταξιοδοτικά ταμεία», ο οποίος θα καθίστατο «κενός περιεχομένου», αν ο οικείος υπάλληλος ήταν αναγκασμένος να αμφισβητήσει «τον τρόπο με τον οποίον οι υπηρεσίες της Επιτροπής υπολόγισαν τον αριθμό των αναγνωριζόμενων συντάξιμων ετών στα οποία αυτός έχει δικαίωμα» μόνο μετά την πραγματοποίηση της μεταφοράς των προγενέστερα αποκτηθέντων συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων (σκέψη 49 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

- 72 Πρώτον, όσον αφορά το δικαίωμα αποτελεσματικής ένδικης προστασίας, υπενθυμίζεται ότι, κατά το γράμμα του άρθρου 47, πρώτο εδάφιο, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κάθε πρόσωπο του οποίου εθίγησαν τα δικαιώματα και οι ελευθερίες που διασφαλίζονται από το δίκαιο της Ένωσης έχει δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου, τηρουμένων των προϋποθέσεων που προβλέπονται στο δεύτερο και τρίτο εδάφιο του ίδιου άρθρου.
- 73 Στο μέτρο που, όπως επισημάνθηκε ανωτέρω, η πρόταση περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών δεν παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα τα οποία θίγουν απευθείας και άμεσα τη νομική κατάσταση του αποδέκτη της, μεταβάλλοντάς την ουσιωδώς, είναι προφανές ότι δεν συντρέχει προσβολή των δικαιωμάτων του, οπότε δεν μπορεί να γίνει λόγος για προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής ένδικης προστασίας ως προς την πράξη αυτή.
- 74 Εν πάση περιπτώσει, η μόνη πράξη που θα μπορούσε να προσβάλει τα δικαιώματα του ενδιαφερομένου είναι η απόφαση που πρόκειται να εκδοθεί αφότου πραγματοποιηθεί η μεταφορά του κεφαλαίου του αντιστοιχούντος στα συνταξιοδοτικά δικαιώματα που αυτός απέκτησε πριν την ανάληψη των καθηκόντων του. Η απόφαση αυτή αποτελεί βλαπτική πράξη και είναι δεκτική προσφυγής ακυρώσεως κατά το άρθρο 91, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, πράγμα που σημαίνει ότι διαφυλάσσεται πλήρως το δικαίωμα του ενδιαφερομένου για αποτελεσματική ένδικη προστασία.
- 75 Δεύτερον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Δικαστήριο ΔΔ παρέλειψε να εξηγήσει τον λόγο για τον οποίο έκρινε ότι συντρέχει παραβίαση των «απαιτήσεων της ασφάλειας δικαίου οι οποίες είναι σύμφυτες προς τους κανόνες περί προθεσμιών που ορίζει ο ΚΥΚ» αν γίνει δεκτό ότι η πρόταση περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών δεν αποτελεί βλαπτική πράξη για τον αποδέκτη της.
- 76 Τρίτον, όσον αφορά τον σκοπό της «διοικητικής διαδικασίας περί μεταφοράς συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων» και τον «πυρήνα» του δικαιώματος που αναγνωρίζει στον υπάλληλο το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, στους οποίους παραπέμπει η σκέψη 49 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, επισημαίνεται κατ' αρχάς ότι, με τη σκέψη 91 της αποφάσεως Βέλγιο και Επιτροπή κατά Genette, σκέψη 64 ανωτέρω (EU:T:2008:605), που παρατίθεται με την ίδια σκέψη της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο αρκέστηκε να διαπιστώσει, κατ' ουσίαν, ότι η υποβολή αιτήσεως για τη μεταφορά συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων κατ' εφαρμογή του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ έχει ως συνέπεια την έκδοση αποφάσεων τόσο εκ μέρους των διαχειριστών του συνταξιοδοτικού συστήματος στο οποίο υπαγόταν ο ενδιαφερόμενος πριν την ανάληψη των καθηκόντων του όσο και εκ μέρους του θεσμικού οργάνου της Ένωσης στο οποίο αυτός ανήκει. Οι συνέπειες τις οποίες φαίνεται να άντλησε το Δικαστήριο ΔΔ από τη σκέψη 91 της αποφάσεως Βέλγιο και Επιτροπή κατά Genette, σκέψη 64 ανωτέρω (EU:T:2008:605), ουδόλως απορρέουν από την απόφαση αυτή.
- 77 Εν συνεχεία, είναι αληθές ότι, κατά τη νομολογία που παρατίθεται με τη σκέψη 37 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το σύστημα μεταφοράς συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων, όπως το προβλέπει το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, παρέχοντας τη δυνατότητα συντονισμού μεταξύ των εθνικών συστημάτων και του συνταξιοδοτικού συστήματος της Ένωσης, σκοπεί να καταστήσει ευχερέστερη τη μετάβαση στη διοίκηση της Ένωσης από εθνικές θέσεις εργασίας, είτε στον δημόσιο είτε στον ιδιωτικό τομέα, καθώς επίσης και από διεθνείς θέσεις εργασίας και, με τον τρόπο αυτόν, να διασφαλίσει υπέρ της Ένωσης τις βέλτιστες δυνατότητες επιλογής ειδικευμένου προσωπικού το οποίο ήδη διαθέτει την κατάλληλη επαγγελματική πείρα (βλ. διάταξη της 9ης Ιουλίου 2010, Ricci και Pisaneschi, C-286/09 και C-287/09, EU:C:2010:420, σκέψη 28 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 78 Επομένως, η διάταξη αυτή έχει ως σκοπό να διασφαλίσει τη δυνατότητα των υπαλλήλων της Ένωσης να διατηρήσουν τα δικαιώματα που έχουν αποκτήσει σε κράτος μέλος, παρά τον ενδεχομένως περιορισμένο ή ακόμη και αβέβαιο ή μελλοντικό χαρακτήρα τους, ή την ανεπάρκειά τους να θεμελιώσουν άμεσο δικαίωμα συντάξεως, και να εξασφαλίσει ότι τα δικαιώματα αυτά θα μπορούν να ληφθούν υπόψη για το συνταξιοδοτικό σύστημα στο οποίο θα υπάγεται ο υπάλληλος κατά το τέλος

της επαγγελματικής του σταδιοδρομίας, δηλαδή στην προκειμένη περίπτωση το συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης. Από τις σκέψεις αυτές προκύπτει σαφώς ότι η «ευχέρεια», κατά την έννοια του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, έχει ως σκοπό την παροχή στους υπαλλήλους της Ένωσης ενός δικαιώματος του οποίου η άσκηση επαφίεται στην ελεύθερη εκτίμησή τους (αποφάσεις της 20ής Οκτωβρίου 1981, Επιτροπή κατά Βελγίου, 137/80, Συλλογή, EU:C:1981:237, σκέψεις 12 και 13, και Βέλγιο και Επιτροπή κατά Genette, σκέψη 64 ανωτέρω, EU:T:2008:605, σκέψεις 89 και 90).

- 79 Εντούτοις, από τη νομολογία αυτή δεν προκύπτει ότι το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ απαιτεί επίσης να διασφαλίζεται η δυνατότητα του ενδιαφερομένου, πριν αποφασίσει αν θα ασκήσει ή όχι το δικαίωμά του να μεταφέρει στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα που απέκτησε σε άλλο σύστημα, να πληροφορηθεί τον οριστικό αριθμό συντάξιμων ετών που θα του αναγνωριστούν μετά τη μεταφορά αυτή. Ούτε απαιτεί η διάταξη αυτή οι διαφορές που ενδέχεται να ανακύψουν μεταξύ του ενδιαφερόμενου και του οργάνου στο οποίο ανήκει ως προς την ερμηνεία και την εφαρμογή των σχετικών διατάξεων να επιλύονται από τον δικαστή της Ένωσης πριν καν ο ενδιαφερόμενος αποφασίσει αν επιθυμεί ή όχι τη μεταφορά στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που έχει αποκτήσει σε άλλο σύστημα.
- 80 Είναι ασφαλώς αληθές ότι η δυνατότητα να τοποθετηθεί ο δικαστής της Ένωσης επί των εικαζόμενων αποτελεσμάτων μιας υποθετικής μεταφοράς στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης των δικαιωμάτων που έχει αποκτήσει σε άλλο σύστημα ένας υπάλληλος ο οποίος δεν έχει ακόμη δώσει τη συγκατάθεσή του για τη μεταφορά αυτή μπορεί να παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τον οικείο υπάλληλο.
- 81 Εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το άρθρο 270 ΣΛΕΕ δεν παρέχει στον δικαστή της Ένωσης την αρμοδιότητα να εκδίδει γνωμοδοτήσεις αλλά μόνον να αποφαινεται επί οποιασδήποτε διαφοράς μεταξύ της Ένωσης και των υπαλλήλων της, εντός των ορίων και υπό τους όρους που καθορίζει ο ΚΥΚ.
- 82 Ακριβώς όμως το άρθρο 91, παράγραφος 1, του ΚΥΚ προβλέπει ότι προσφυγή ακυρώσεως όπως η ασκηθείσα εν προκειμένω από τον M. Verile και την A. Gjergji μπορεί να στρέφεται μόνον κατά βλαπτικής πράξεως. Αν η πράξη κατά της οποίας ασκήθηκε η προσφυγή δεν είναι βλαπτική για τον προσφεύγοντα, η προσφυγή είναι απαράδεκτη. Το ενδεχόμενο συμφέρον του προσφεύγοντος να επιλυθεί επί της ουσίας το ζήτημα το οποίο εγείρει με την προσφυγή του είναι, συναφώς, άνευ σημασίας.
- 83 Εκτός αυτού, επισημαίνεται ότι είναι αδύνατον για τον ενδιαφερόμενο να γνωρίζει όλες τις κρίσιμες παραμέτρους τη στιγμή που επιλέγει αν θα ασκήσει ή όχι το δικαίωμα μεταφοράς στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που έχει αποκτήσει σε άλλο σύστημα. Συγκεκριμένα, δεν μπορεί να γνωρίζει με βεβαιότητα τη μελλοντική εξέλιξη ούτε του συνταξιοδοτικού συστήματος της Ένωσης ούτε εκείνου στο οποίο υπαγόταν προγενέστερα. Πρέπει αναγκαστικά να επιλέξει στηριζόμενος μερικώς σε υποθέσεις και προβλέψεις που μπορούν κάλλιστα να αποδειχθούν, εν όλω ή εν μέρει, ελλιπείς, μη οριστικές ή ανακριβείς.
- 84 Τρίτον, το επιχείρημα που αντλεί το Δικαστήριο ΔΔ από το άρθρο 8, παράγραφος 5, των ΓΕΔ 2011 (σκέψη 46 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασεως) δεν μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα.
- 85 Η εν λόγω διάταξη προβλέπει τα ακόλουθα:

«Κάθε υπογεγραμμένη απόφαση, την οποία έχει λάβει υπάλληλος που δίνει εντολή να καταβληθεί στην [...] Ένωση το κεφάλαιο που αντιστοιχεί προς τα συνταξιοδοτικά δικαιώματά του, είναι ως εκ της φύσεώς της αμετάκλητη.»

- 86 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η διάταξη αυτή δεν παραπέμπει στην πρόταση περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών η οποία κοινοποιείται από το οικείο όργανο στον υπάλληλο που ενδιαφέρεται ενδεχομένως να μεταφέρει στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα που απέκτησε σε άλλο σύστημα. Συγκεκριμένα, όπως επισημάνθηκε με τη σκέψη 46 ανωτέρω, οι ΓΕΔ 2011 δεν προβλέπουν την κοινοποίηση τέτοιας προτάσεως.
- 87 Το άρθρο 8, παράγραφος 5, των ΓΕΔ 2011 παραπέμπει στην «απόφαση» του ενδιαφερομένου «που δίνει εντολή να καταβληθεί στην [...] Ένωση το κεφάλαιο που αντιστοιχεί προς τα συνταξιοδοτικά δικαιώματά του». Εν ολίγοις, αφορά την οριστική συγκατάθεση του ενδιαφερομένου για τη μεταφορά στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που απέκτησε σε άλλο σύστημα.
- 88 Ακριβώς λόγω αυτής της πρακτικής που καθιέρωσε η ίδια η Επιτροπή, η αίτηση μεταφοράς των προγενέστερα αποκτηθέντων δικαιωμάτων καθίσταται οριστική μέσω της συγκατάθεσης του ενδιαφερομένου για τη μεταφορά αυτή, συγκατάθεσης η οποία δίδεται ως απάντηση στην πρόταση περί καθορισμού συντάξιμων ετών που του κοινοποιήθηκε σε απάντηση της αρχικής του αιτήσεως. Οι εφαρμοστέοι κανόνες δεν υποχρεώνουν την Επιτροπή να υιοθετήσει την πρακτική αυτή, η οποία παρέχει στον ενδιαφερόμενο τη δυνατότητα να θέσει τέλος, μετά την παραλαβή της προτάσεως περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών, στη διαδικασία που κινήθηκε με την υποβολή της αρχικής του αιτήσεως περί μεταφοράς των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων.
- 89 Εκτός αυτού, πρέπει να διευκρινιστεί ότι η συγκατάθεση του ενδιαφερομένου πρέπει να γίνει αντιληπτή υπό την έννοια ότι αφορά τη συνέχιση της διαδικασίας μεταφοράς και όχι το περιεχόμενο της προτάσεως. Εν ολίγοις, δίνοντας τη συγκατάθεσή του μετά την κοινοποίηση της προτάσεως, όπως του ζητεί η Επιτροπή, ο ενδιαφερόμενος εκφράζει απλώς τη βούλησή του να προβεί στη μεταφορά στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που απέκτησε σε άλλο σύστημα. Από το σύνολο των ανωτέρω εκτιμήσεων συνάγεται ότι ο αριθμός των πρόσθετων συντάξιμων ετών που θα προκύψουν υπέρ του ενδιαφερομένου από τη μεταφορά θα προσδιοριστεί μόνον αφού η μεταφορά θα έχει όντως πραγματοποιηθεί και ότι ο ενδιαφερόμενος θα έχει τη δυνατότητα, εφόσον το κρίνει σκόπιμο, να αμφισβητήσει τη σχετική απόφαση ενώπιον των αρμόδιων διοικητικών και δικαιοδοτικών οργάνων.
- 90 Εκτός αυτού, επισημαίνεται ότι το μόνο που κάνει το άρθρο 8, παράγραφος 5, των ΓΕΔ 2011 είναι να αναφέρει ρητώς αυτό που απορρέει, εν πάση περιπτώσει, από το γράμμα του άρθρου 11 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ. Συγκεκριμένα, στην περίπτωση που ένας υπάλληλος ή μέλος του λοιπού προσωπικού δίνει εντολή, κατ' εφαρμογή της παραγράφου 2 της διατάξεως αυτής, να καταβληθεί στην Ένωση το κεφάλαιο που αντιστοιχεί προς τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα τα οποία απέκτησε προγενέστερα στο πλαίσιο άλλου συνταξιοδοτικού συστήματος, η πράξη αυτή, η οποία συνεπάγεται την απώλεια των δικαιωμάτων εντός του άλλου αυτού συστήματος με αντάλλαγμα την αύξηση των συντάξιμων ετών που συνυπολογίζονται στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης, είναι ως εκ της φύσεώς της αμετάκλητη. Νέα μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων από το συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης προς άλλο σύστημα δεν νοείται παρά μόνο στις περιπτώσεις που προβλέπει η παράγραφος 1 του ίδιου άρθρου και οι οποίες προϋποθέτουν όλες την παύση καθηκόντων του ενδιαφερομένου.
- 91 Επομένως, από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η διάταξη του άρθρου 8, παράγραφος 5, των ΓΕΔ 2011 είναι άνευ σημασίας για το κεντρικό ζήτημα της υπό κρίση υποθέσεως, δηλαδή το σχετικό με το κατά πόσον η πρόταση περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών αποτελεί ή όχι βλαπτική πράξη.
- 92 Τα επιχειρήματα που προβάλλουν ο M. Verile και η A. Gjergji επίσης δεν μπορούν να οδηγήσουν σε διαφορετικό συμπέρασμα.
- 93 Πρώτον, πρέπει να απορριφθεί το επιχειρήμα ότι η πρόταση προσομοιάζει με «προσφορά» του εθνικού δικαίου (βλ. σκέψη 25 ανωτέρω).

- 94 Κατά τη νομολογία, ο νομικός δεσμός μεταξύ των υπαλλήλων και της διοικήσεως είναι καταστατικής και όχι συμβατικής φύσεως (αποφάσεις της 19ης Μαρτίου 1975, *Gillet* κατά Επιτροπής, 28/74, Συλλογή, EU:C:1975:46, σκέψη 4, και της 22ας Δεκεμβρίου 2008, *Centeno Mediavilla* κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-443/07 P, Συλλογή, EU:C:2008:767, σκέψη 60). Από τη νομολογία αυτή μπορεί να συναχθεί ότι οι έννομες σχέσεις που διέπονται απευθείας από τις διατάξεις του ΚΥΚ, όπως, εν προκειμένω, οι σχετικές με το συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης, δεν είναι συμβατικής φύσεως. Ως εκ τούτου, οι έννοιες που εμπίπτουν στο ιδιωτικό δίκαιο των κρατών μελών το οποίο έχει εφαρμογή στις συμβάσεις, όπως η έννοια της «προσφοράς», δεν είναι λυσιτελείς για την εφαρμογή του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ.
- 95 Δεύτερον, πρέπει επίσης να απορριφθεί το επιχείρημα ότι η κοινοποίηση προτάσεως περί αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών αποτελεί «εφαρμογή ενός δικαιώματος που αντλεί ο υπάλληλος από τον ΚΥΚ».
- 96 Συγκεκριμένα, με τις σκέψεις 44 έως 46 ανωτέρω επισημάνθηκε ότι καμία διάταξη του ΚΥΚ, των ΓΕΔ 2004 ή των ΓΕΔ 2011 δεν προβλέπει την περίπτωση της κοινοποίησης τέτοιας προτάσεως.
- 97 Τρίτον, ο M. Verile και η A. Gjergji υποστηρίζουν ότι η πρόταση περί αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών μεταβάλλει την έννομη κατάσταση του ενδιαφερόμενου, στο μέτρο που ο «προσδιορισμός των εφαρμοστέων γενικών εκτελεστικών διατάξεων και, ως εκ τούτου, όλων των παραμέτρων υπολογισμού που απαιτούνται ώστε να προκύψει τιμαριθμοποιημένο κεφάλαιο και αντίστοιχος αριθμός συντάξιμων ετών στηρίζεται ακριβώς στην πρόταση αυτή».
- 98 Αρκεί η επισήμανση ότι το επιχείρημα αυτό στηρίζεται σε εσφαλμένη προκειμένη. Συγκεκριμένα, όπως υπενθυμίζουν οι ίδιοι M. Verile και A. Gjergji, οι ΓΕΔ 2011 έχουν εφαρμογή, κατά το άρθρο τους 9, στις αιτήσεις μεταφοράς συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που πρωτοκολλούνται στην Επιτροπή μετά την 1η Ιανουαρίου 2009.
- 99 Επομένως, κρίσιμη ημερομηνία για τον καθορισμό του ζητήματος αν έχουν εφαρμογή οι ΓΕΔ 2004 ή οι ΓΕΔ 2011 είναι η ημερομηνία πρωτοκόλλησης της αιτήσεως μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων και όχι η ημερομηνία κοινοποίησης της προτάσεως περί αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών.
- 100 Τέταρτο και τελευταίο, δεν ευσταθεί ούτε το επιχείρημα των M. Verile και A. Gjergji ότι, στην πραγματικότητα, η Επιτροπή απαντά επί της ουσίας σε ενστάσεις κατά προτάσεων περί αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών, χωρίς να αντιτάσσει ότι οι ενστάσεις αυτές αφορούν μη βλαπτική πράξη.
- 101 Συναφώς, αρκεί να υπομνησθεί ότι οι προϋποθέσεις παραδεκτού προσφυγής είναι δημοσίας τάξεως και ότι ο δικαστής της Ένωσης οφείλει, κατά περίπτωση, να τις εξετάζει αυτεπαγγέλτως, απορρίπτοντας στο πλαίσιο αυτό την προσφυγή ως απαράδεκτη, αν η προσβαλλόμενη πράξη είναι μη βλαπτική (βλ., συναφώς, απόφαση της 6ης Δεκεμβρίου 1990, B. κατά Επιτροπής, T-130/89, Συλλογή, EU:T:1990:78, σκέψεις 13 και 14 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Το γεγονός ότι η Επιτροπή, για λόγους συναρτώμενους με την πολιτική που τηρεί έναντι του προσωπικού της, απαντά επί της ουσίας σε μια ένσταση αντί να την απορρίψει ως απαράδεκτη δεν μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα (βλ., συναφώς, απόφαση B. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, EU:T:1990:78, σκέψη 16 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 102 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι το Δικαστήριο ΔΔ υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον έκρινε ότι οι δεύτερες προτάσεις που απηύθυνε η Επιτροπή στον M. Verile και στην A. Gjergji συνιστούν βλαπτικές πράξεις δυνάμενες να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ασκούμενης βάσει του άρθρου 91 του ΚΥΚ.

- 103 Ως εκ τούτου, η αίτηση αναίρεσεως πρέπει να γίνει δεκτή και η ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση να ανααιρεθεί, χωρίς να απαιτείται εξέταση των λοιπών προβαλλόμενων λόγων.

Επί της προσφυγής σε πρώτο βαθμό

- 104 Από το άρθρο 13, παράγραφος 1, του παραρτήματος I του Οργανισμού του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, σε περίπτωση αναίρεσεως της αποφάσεως του Δικαστηρίου ΔΔ, το Γενικό Δικαστήριο αποφαινεται το ίδιο επί της διαφοράς, εφόσον αυτή είναι ώριμη προς εκδίκαση.
- 105 Δεδομένου ότι εν προκειμένω η υπόθεση είναι ώριμη προς εκδίκαση, το Γενικό Δικαστήριο πρέπει να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς.

Επί του παραδεκτού

- 106 Πρέπει κατ' αρχάς να εξεταστεί το παραδεκτό της προσφυγής, το οποίο αμφισβητείται από την Επιτροπή.
- 107 Συναφώς, κατά το άρθρο 21 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, το εισαγωγικό δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να περιέχει, μεταξύ άλλων, το αντικείμενο της διαφοράς καθώς και τα αιτήματα του προσφεύγοντος. Επιπλέον, κατά τη νομολογία, τα αιτήματα πρέπει να εκτίθενται κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο, καθόσον, σε αντίθετη περίπτωση, υπάρχει κίνδυνος το Γενικό Δικαστήριο να εκδώσει απόφαση με περιεχόμενο μείζον ή έλασσον του ζητηθέντος θίγοντας, ως εκ τούτου, τα δικαιώματα του καθού η προσφυγή (βλ. διάταξη της 13ης Απριλίου 2011, Planet κατά Επιτροπής, T-320/09, Συλλογή, EU:T:2011:172, σκέψη 22 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 108 Εντούτοις, ο προσδιορισμός της προσβαλλομένης πράξεως μπορεί να προκύπτει εμμέσως από φράσεις που περιλαμβάνονται στο δικόγραφο της προσφυγής και από το σύνολο της εκτιθέμενης επιχειρηματολογίας. Έχει επίσης κριθεί ότι προσφυγή στρεφόμενη ρητώς κατά πράξεως η οποία αποτελεί τμήμα μιας κατηγορίας πράξεων που συνιστούν ενιαίο σύνολο μπορεί να θεωρηθεί ότι στρέφεται επίσης, στον βαθμό που κρίνεται αναγκαίο, κατά των λοιπών πράξεων (βλ. διάταξη Planet κατά Επιτροπής, σκέψη 107 ανωτέρω, EU:T:2011:172, σκέψη 23 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 109 Εν προκειμένω, τα αιτήματα της προσφυγής που άσκησαν οι M. Verile και A. Gjergji ενώπιον του Δικαστηρίου ΔΔ αφορούν τις δεύτερες προτάσεις περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών που τους απηύθυνε η Επιτροπή. Από τις εκτιμήσεις όμως που εκτέθηκαν στο πλαίσιο εξετάσεως του πρώτου λόγου αναίρεσεως της Επιτροπής προκύπτει ότι οι προτάσεις αυτές δεν αποτελούν βλαπτικές πράξεις δυνάμενες να προσβληθούν με προσφυγή ακυρώσεως. Ως εκ τούτου, τα αιτήματα ακυρώσεως των εν λόγω προτάσεων είναι απαράδεκτα.
- 110 Εντούτοις, δεν αμφισβητείται από τους διαδίκους ότι ο M. Verile και η A. Gjergji έδωσαν τη συγκατάθεσή τους για τη συνέχιση της διαδικασίας μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που απέκτησαν πριν την ανάληψη των καθηκόντων τους, αποδεχόμενοι, όπως τους ζήτησε η Επιτροπή, τις εν λόγω δεύτερες προτάσεις.
- 111 Όπως προκύπτει από τις απαντήσεις της Επιτροπής στις ερωτήσεις που της έθεσε το Γενικό Δικαστήριο και από τα έγγραφα που το θεσμικό αυτό όργανο προσκόμισε ανταποκρινόμενο σε σχετικό αίτημα του Γενικού Δικαστηρίου, η διαδικασία μεταφοράς των προγενέστερων συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων των M. Verile και A. Gjergji όντως συνεχίστηκε και ολοκληρώθηκε.
- 112 Επομένως, το κεφάλαιο που αντιπροσωπεύει τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα που απέκτησε ο M. Verile από ταμείο συντάξεων του Λουξεμβούργου εισπράχθηκε από την Επιτροπή στις 16 Σεπτεμβρίου 2011. Η Επιτροπή προσκόμισε επίσης μη χρονολογημένο σημείωμα, το οποίο απέστειλε στον M. Verile και

με το οποίο τον ενημέρωσε ότι η συντάξιμη υπηρεσία που του αναγνωρίστηκε δυνάμει της μεταφοράς αυτής ανέρχεται σε επτά έτη και εννέα μήνες, ακριβώς όπως προέβλεπαν τόσο η πρώτη όσο και η δεύτερη πρόταση που του είχαν κοινοποιηθεί (βλ. σκέψεις 3 και 4 ανωτέρω). Προσκόμισε επίσης ενδεικτικά στοιχεία από τα οποία προκύπτει ότι κατέβαλε στον ενδιαφερόμενο, ως υπερβάλλον του μεταφερόμενου κεφαλαίου, ένα ποσό που υπερέβαινε ελάχιστα το αναγραφόμενο στη δεύτερη πρόταση ποσό, αλλά ήταν πολύ χαμηλότερο από το καθοριζόμενο με την πρώτη πρόταση.

- 113 Όσον αφορά την A. Gjergji, το κεφάλαιο που αντιπροσωπεύει τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα που αυτή απέκτησε από ταμείο συντάξεων του Βελγίου εισπράχθηκε από την Επιτροπή στις 9 Δεκεμβρίου 2011. Στις 27 Ιανουαρίου 2012, η Επιτροπή της απέστειλε σημείωμα με το οποίο την ενημέρωσε ότι η συντάξιμη υπηρεσία που της αναγνωρίστηκε δυνάμει της μεταφοράς αυτής ανέρχεται σε τέσσερα έτη, δέκα μήνες και δεκαεπτά ημέρες, όπως δηλαδή προέβλεπε η δεύτερη πρόταση που της είχε κοινοποιηθεί (βλ. σκέψη 6 ανωτέρω).
- 114 Υπό τις συνθήκες αυτές, τίθεται το ζήτημα αν η προσφυγή που άσκησαν οι M. Verile και A. Gjergji ενώπιον του Δικαστηρίου ΔΔ, η οποία στρεφόταν τυπικώς κατά των δεύτερων προτάσεων, μπορεί να θεωρηθεί ότι αποβλέπει κατ' ουσίαν στην ακύρωση των αποφάσεων περί αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών που εκδόθηκαν ως προς τους ίδιους μετά την πραγματοποίηση της μεταφοράς στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης του κεφαλαίου που αντιπροσωπεύει τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα τα οποία αυτοί είχαν αποκτήσει προγενέστερα.
- 115 Ερωτηθέντες σχετικώς από το Γενικό Δικαστήριο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο M. Verile και η A. Gjergji συμφώνησαν με το ενδεχόμενο επαναπροσδιορισμού του ακυρωτικού αιτήματος της προσφυγής. Αντιθέτως, η Επιτροπή υποστήριξε ότι ο επαναπροσδιορισμός αυτός είναι αδικαιολόγητος, στο μέτρο που το ακυρωτικό αίτημα της προσφυγής αφορούσε σαφώς τις δεύτερες προτάσεις.
- 116 Στην περίπτωση της A. Gjergji, διαπιστώνεται ότι η απόφαση της Επιτροπής περί αναγνωρίσεως συντάξιμης υπηρεσίας κατόπιν μεταφοράς του κεφαλαίου που αντιπροσωπεύει τα δικαιώματα που αυτή απέκτησε πριν την ανάληψη καθηκόντων πρέπει κατ' ανάγκη να θεωρηθεί ότι εκδόθηκε μετά την ημερομηνία (2 Δεκεμβρίου 2011) άσκησης της προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου ΔΔ.
- 117 Συγκεκριμένα, η απόφαση αυτή μπορούσε να εκδοθεί μόνον μετά την είσπραξη από την Επιτροπή του κεφαλαίου που αντιπροσωπεύει τα δικαιώματα τα οποία απέκτησε η A. Gjergji στο πλαίσιο του βελγικού συνταξιοδοτικού συστήματος. Η Επιτροπή όμως εισέπραξε το κεφάλαιο αυτό μόλις στις 9 Δεκεμβρίου 2011.
- 118 Κατά συνέπεια, στην περίπτωση της A. Gjergji, κατά τον χρόνο άσκησης της προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου ΔΔ, δεν υφίστατο καμία απόφαση δυνάμενη να προσβληθεί με προσφυγή ακυρώσεως. Η κατά τη διάρκεια της δίκης έκδοση της αποφάσεως αυτής είναι άνευ σημασίας (βλ., συναφώς, απόφαση της 10ης Ιουλίου 1990, Automec κατά Επιτροπής, T-64/89, Συλλογή, EU:T:1990:42, σκέψη 69, και διάταξη της 2ας Μαΐου 1997, Peugeot κατά Επιτροπής, T-90/96, Συλλογή, EU:T:1997:63, σκέψη 38).
- 119 Κατά συνέπεια, η προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου ΔΔ πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, στο μέτρο που ασκήθηκε από την A. Gjergji.
- 120 Όσον αφορά τον M. Verile, διαπιστώνεται ότι η ακριβής ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως περί αναγνωρίσεως συντάξιμης υπηρεσίας, δυνάμει μεταφοράς στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης του κεφαλαίου που αντιπροσωπεύει τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα που αυτός απέκτησε στο πλαίσιο του συνταξιοδοτικού συστήματος του Λουξεμβούργου, δεν προκύπτει ούτε από τις απαντήσεις της Επιτροπής στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου ούτε από τα έγγραφα που το θεσμικό αυτό όργανο προσκόμισε.

- 121 Εκτός αυτού, η Επιτροπή δεν προσκόμισε αντίγραφο της αποφάσεως αυτής. Επομένως, δεν είναι βέβαιο ότι η απόφαση αυτή υφίσταται σε γραπτή μορφή.
- 122 Εντούτοις, το Γενικό Δικαστήριο καταλήγει ότι η απόφαση αυτή εκδόθηκε πριν την άσκηση της προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου ΔΔ.
- 123 Συγκεκριμένα, αφενός, το κεφάλαιο που αντιπροσωπεύει τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα που απέκτησε ο M. Verile στο συνταξιοδοτικό σύστημα του Λουξεμβούργου εισπράχθηκε από την Επιτροπή στις 16 Σεπτεμβρίου 2011. Ελλείπει παντός επιχειρήματος ή άλλης ενδείξεως ικανής να δικαιολογήσει ορισμένη καθυστέρηση στην έκδοση της αποφάσεως περί αναγνώρισεως συντάξιμης υπηρεσίας κατόπιν της μεταφοράς αυτής, δύναται ευλόγως να θεωρηθεί ότι η ανωτέρω απόφαση εκδόθηκε λίγο χρόνο μετά την εν λόγω μεταφορά.
- 124 Αφετέρου, το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι το σημείωμα υπόψη του M. Verile για το οποίο έγινε λόγος στη σκέψη 112 ανωτέρω έφερε σφραγίδα με τη μνεία «θεώρηση και ημερομηνία». Η σφραγίδα αυτή περιλαμβάνει τη θεώρηση του «Χειριστή» της υποθέσεως, με ένδειξη την ημερομηνία 28 Νοεμβρίου 2011, καθώς και τη θεώρηση του «Ελέγχου 1», με ένδειξη την ημερομηνία 1η Δεκεμβρίου 2011. Ένα τετραγωνίδιο της ίδιας σφραγίδας με τη μνεία «Ελεγχος 2» έχει διαγραφεί, πράγμα που συνιστά προφανώς ένδειξη ότι δεν είχε προβλεφθεί δεύτερος έλεγχος. Επομένως, μπορεί να συναχθεί ότι η κατάρτιση του εν λόγω σημειώματος ολοκληρώθηκε το αργότερο την 1η Δεκεμβρίου 2011.
- 125 Επιπλέον, το επίμαχο σημείωμα πληροφορεί τον M. Verile ότι μια περίοδος επτά ετών και εννέα μηνών «πιστώθηκε» υπέρ αυτού στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης, κατόπιν της εισπράξεως του κεφαλαίου που αντιπροσωπεύει τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα που αυτός απέκτησε στο συνταξιοδοτικό σύστημα του Λουξεμβούργου. Επομένως, από την ανωτέρω διατύπωση προκύπτει ότι η απόφαση περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών του M. Verile είχε ήδη εκδοθεί κατά τον χρόνο συντάξεως του εν λόγω σημειώματος.
- 126 Συνεπώς, κατά τον χρόνο ασκήσεως της προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου ΔΔ, υφίστατο ήδη ως προς τον M. Verile απόφαση περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών δυνάμενη να προσβληθεί με προσφυγή ακυρώσεως.
- 127 Κατ' εφαρμογή της νομολογίας που παρατέθηκε με τη σκέψη 108 ανωτέρω, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι τα ακυρωτικά αιτήματα της ασκηθείσας ενώπιον του Δικαστηρίου ΔΔ προσφυγής, καθόσον η προσφυγή αυτή ασκήθηκε από τον M. Verile, πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι αποβλέπουν στην ακύρωση της αποφάσεως περί αναγνώρισεως συντάξιμης υπηρεσίας του ενδιαφερόμενου, κατόπιν της μεταφοράς στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης του κεφαλαίου που αντιπροσωπεύει τα δικαιώματα που αυτός απέκτησε στο σύστημα του Λουξεμβούργου.
- 128 Συγκεκριμένα, πρώτον, από το περιεχόμενο του δικογράφου της προσφυγής και από το σύνολο της εκεί αναπτυσσόμενης επιχειρηματολογίας προκύπτει ότι, εν τέλει, πρόθεση του M. Verile ήταν να αμφισβητήσει την εκτίμηση της Επιτροπής ως προς τις συνέπειες της μεταφοράς στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης του κεφαλαίου που αντιπροσωπεύει τα δικαιώματα που αυτός απέκτησε στο σύστημα του Λουξεμβούργου.
- 129 Ειδικότερα, κατά τον M. Verile, ο υπολογισμός των συντάξιμων ετών που επρόκειτο να του αναγνωριστούν δυνάμει της μεταφοράς αυτής έπρεπε να πραγματοποιηθεί κατ' εφαρμογή των ΓΕΔ 2004, οι οποίες ήταν ευνοϊκότερες γι' αυτόν, καθόσον συνεπάγονταν την υπέρ αυτού καταβολή μεγαλύτερου ποσού ως υπερβάλλοντος του μεταφερόμενου κεφαλαίου. Στο πλαίσιο αυτό, προέβαλε ένσταση ελλείψεως νομιμότητας των διατάξεων των ΓΕΔ 2011, οι οποίες προέβλεπαν την εφαρμογή των ΓΕΔ 2011 στις αιτήσεις μεταφοράς συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που είχαν υποβληθεί μετά την 1η Ιανουαρίου 2009. Η επιχειρηματολογία αυτή είναι προφανώς λυσιτελής στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως της αποφάσεως περί αναγνώρισεως συντάξιμης υπηρεσίας.

- 130 Δεύτερον, το γράμμα της δεύτερης προτάσεως που απευθύνθηκε στον M. Verile είναι σχεδόν πανομοιότυπο με αυτό της αποφάσεως περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών, η οποία εκδόθηκε μετά την πραγματοποίηση της μεταφοράς του κεφαλαίου που αντιπροσώπευε τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα τα οποία αυτός είχε αποκτήσει στο συνταξιοδοτικό σύστημα του Λουξεμβούργου. Η απόκλιση μεταξύ του αναγραφόμενου στην πρόταση ποσού το οποίο συνιστά το υπερβάλλον του μεταφερόμενου κεφαλαίου και του ποσού το οποίο όντως του καταβλήθηκε είναι ελάχιστη. Η απόκλιση αυτή εξηγείται δίχως άλλο από τη διαφορά μεταξύ του ποσού το οποίο ελήφθη υπόψη για την κατάρτιση της προτάσεως και εκείνου που όντως μεταφέρθηκε, όπως τα ποσά αυτά προκύπτουν από τη δικογραφία της υποθέσεως.
- 131 Επομένως, μπορεί να γίνει δεκτό ότι η πρόταση και η απόφαση που εκδόθηκε μετά την πραγματοποίηση της μεταφοράς συνιστούν ενιαίο σύνολο, κατά την έννοια της νομολογίας που παρατίθεται με τη σκέψη 108 ανωτέρω, οπότε η προσφυγή που ασκείται τυπικώς κατά της πρώτης δύναται να θεωρηθεί ότι στρέφεται και κατά της δεύτερης.
- 132 Η ερμηνεία αυτή του δικογράφου της προσφυγής δικαιολογείται κατά μείζονα λόγο καθόσον από τις σκέψεις 65 έως 70 ανωτέρω προκύπτει ότι η νομολογία του Γενικού Δικαστηρίου δεν έχει μέχρι σήμερα διακρίνει σαφώς μεταξύ της προτάσεως περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών, η οποία αποτελεί μη βλαπτική πράξη, και της αποφάσεως περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών, η οποία συνιστά βλαπτική πράξη δυνάμενη να προσβληθεί με προσφυγή ακυρώσεως.
- 133 Τρίτον, πρέπει επίσης να υπομνησθεί ότι οι ενέργειες της ΑΔΑ συνέτειναν ώστε ο M. Verile να αποκτήσει την πεποίθηση ότι η προσφυγή του έπρεπε να στραφεί τυπικώς κατά της δεύτερης προτάσεως, και όχι κατά της αποφάσεως περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών, η οποία εκδόθηκε μετά την εκ μέρους του αποδοχή της εν λόγω προτάσεως και την πραγματοποίηση της μεταφοράς του κεφαλαίου που αντιπροσώπευε τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα τα οποία αυτός είχε προγενέστερα αποκτήσει.
- 134 Συγκεκριμένα, η ΑΔΑ δεν επισήμανε στον M. Verile ότι η ένσταση που αυτός είχε προβάλει κατά της δεύτερης προτάσεως δεν στρεφόταν κατά βλαπτικής πράξεως (της μόνης που μπορεί να προβληθεί με ένσταση κατά το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ) και ότι έπρεπε να αναμείνει την έκδοση τέτοιας πράξεως ώστε να αμφισβητήσει το κύρος της προβάλλοντας ένσταση. Αντιθέτως, η ΑΔΑ εξέτασε και απέρριψε επί της ουσίας την ένσταση του M. Verile (βλ. σκέψη 5 ανωτέρω), πράγμα το οποίο δεν μπορούσε παρά να αποτελεί πρόσθετη ένδειξη για αυτόν ότι το ακυρωτικό αίτημα της προσφυγής του έπρεπε να στραφεί τυπικώς κατά της δεύτερης προτάσεως, την οποία είχε αμφισβητήσει με την ένστασή του.
- 135 Εκτός αυτού, το Γενικό Δικαστήριο καταλήγει ότι έχουν εν προκειμένω τηρηθεί επαρκώς οι απαιτήσεις του άρθρου 91, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, κατά το οποίο η προσφυγή ακυρώσεως κατά βλαπτικής πράξεως είναι παραδεκτή μόνον όταν η ΑΔΑ έχει προηγουμένως επιληφθεί ενστάσεως κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ κατά της πράξεως αυτής και εφόσον έχει εκδοθεί ρητή ή σιωπηρή απόφαση περί απορρίψεως της εν λόγω ενστάσεως.
- 136 Είναι ασφαλώς αληθές ότι η ένσταση του M. Verile στρεφόταν κατά της δεύτερης προτάσεως και ότι προβλήθηκε και απορρίφθηκε πριν την έκδοση της αποφάσεως περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών δυνάμει της μεταφοράς στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης των προγενέστερων συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του.
- 137 Ωστόσο, επισημαίνεται, πρώτον, ότι το περιεχόμενο της τελευταίας αυτής αποφάσεως, όπως προκύπτει από το σημείωμα που μνημονεύεται με τη σκέψη 112 ανωτέρω καθώς και από τα λοιπά έγγραφα που προσκόμισε η Επιτροπή, είναι σχεδόν πανομοιότυπο με εκείνο της δεύτερης προτάσεως, κατά της οποίας στράφηκε η ένσταση· δεύτερον, ότι, για τον λόγο αυτό, οι λόγοι και οι αιτιάσεις που προέβαλε ο M. Verile κατά της δεύτερης προτάσεως, τόσο με την ένσταση όσο και με την προσφυγή, αφορούν επίσης την απόφαση· τρίτον, ότι, με την απόφαση περί απορρίψεως της ενστάσεως, η ΑΔΑ εξέτασε

και απέρριψε όλες αυτές τις αιτιάσεις, πράγμα από το οποίο δύναται να συναχθεί ότι η απάντησή της σε υποθετική δεύτερη ένσταση, στρεφόμενη κατά της αποφάσεως περί αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών, θα ήταν ακριβώς η ίδια: τέταρτον, τέλος, ότι η ΑΔΑ δεν απέρριψε την ένσταση του M. Verile ως απαράδεκτη για τον λόγο ότι δεν στρεφόταν κατά βλαπτικής πράξεως, αλλά την εξέτασε και την απέρριψε επί της ουσίας.

- 138 Υπό τις συνθήκες αυτές, θα ήταν υπερβολικό και αντίθετο προς την καλή πίστη να απαιτήσει η Επιτροπή από τον M. Verile να ασκήσει νέα ένσταση κατά της αποφάσεως περί αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών, πριν ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως κατά της ίδιας αυτής αποφάσεως.
- 139 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου ΔΔ, στο μέτρο που ασκήθηκε από τον M. Verile και αποβλέπει στην ακύρωση της αποφάσεως περί αναγνωρίσεως συντάξιμης υπηρεσίας του, πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτή και να εξεταστεί επί της ουσίας.

Επί της ουσίας

- 140 Τρεις λόγοι προβλήθηκαν προς στήριξη της προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου ΔΔ. Ο πρώτος αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο και από παράβαση του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ καθώς και, κατ' ουσίαν, από παραβίαση της αρχής του σεβασμού των κεκτημένων δικαιωμάτων, ο δεύτερος αντλείται από μη τήρηση εύλογης προθεσμίας, από παραβίαση των αρχών της ασφάλειας δικαίου και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και, ο τρίτος, από παραβίαση των αρχών της ίσης μεταχειρίσεως, της απαγορεύσεως των διακρίσεων και της αναλογικότητας.
- 141 Με όλους τους ανωτέρω λόγους, ο M. Verile προέβαλε κατ' ουσίαν ένσταση ελλείψεως νομιμότητας της εφαρμογής των ΓΕΔ 2011 στις αιτήσεις μεταφοράς στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων αποκτηθέντων σε άλλο σύστημα οι οποίες υποβλήθηκαν πριν την 1η Ιανουαρίου 2009, ήτοι σε αιτήσεις μεταφοράς υποβληθείσες πριν καν εκδοθούν και τεθούν σε ισχύ οι ΓΕΔ 2011.
- 142 Η εφαρμογή των ΓΕΔ 2011 σε αιτήσεις μεταφοράς υποβληθείσες πριν την έναρξη ισχύος τους προβλέπεται στο άρθρο τους 9, τρίτο και τέταρτο εδάφιο. Το άρθρο 9, τρίτο εδάφιο, τελευταία περίοδος, των ΓΕΔ 2011 ορίζει ότι οι ΓΕΔ 2004 εξακολουθούν να εφαρμόζονται «στους φακέλους των υπαλλήλων των οποίων η αίτηση μεταφοράς δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφοι 2 και 3, του παραρτήματος VIII του [ΚΥΚ] καταχωρήθηκε πριν από την [1η Ιανουαρίου 2009]». Η δε πρώτη περίοδος του τέταρτου εδαφίου του ίδιου άρθρου προβλέπει ότι οι «συντελεστές μετατροπής (TrCoeff_x) που προβλέπονται στο παράρτημα 1 αρχίζουν να ισχύουν την 1η Ιανουαρίου 2009». Ως εκ τούτου, από συνδυασμένη ερμηνεία των δύο διατάξεων συνάγεται ότι η μεταφορά στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης του κεφαλαίου που αντιπροσωπεύει συνταξιοδοτικά δικαιώματα τα οποία ο ενδιαφερόμενος απέκτησε σε άλλο σύστημα πραγματοποιείται, εφόσον η αίτηση μεταφοράς κατατέθηκε μετά την 1η Ιανουαρίου 2009, σύμφωνα με τις διατάξεις των ΓΕΔ 2011 και όχι σύμφωνα με αυτές των ΓΕΔ 2004, οι οποίες εξακολουθούν να εφαρμόζονται στις αιτήσεις που κατατέθηκαν πριν την ημερομηνία αυτή.

Επί του πρώτου λόγου

- 143 Προκειμένου να δικαιολογήσει την εφαρμογή των ΓΕΔ 2011 στις μεταφορές συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων ζητηθείσες πριν την έναρξη ισχύος των εν λόγω ΓΕΔ, η Επιτροπή επικαλέστηκε, τόσο με την απάντησή της στην ένσταση του M. Verile όσο και κατά τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου ΔΔ, την έκδοση του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ) 1324/2008 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2008, για την αναπροσαρμογή, από 1ης Ιουλίου 2008, του ποσοστού εισφοράς στο συνταξιοδοτικό καθεστώς των μονίμων υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 345, σ. 17).

- 144 Το άρθρο 2 του κανονισμού 1324/2008 ορίζει ότι, με ισχύ από την 1η Ιανουαρίου 2009, το επιτόκιο που αναφέρεται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, και στο άρθρο 8 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ και, αντιστοίχως, στο άρθρο 40, παράγραφος 4, και στο άρθρο 110, παράγραφος 3, του καθεστώτος που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό της Ένωσης, για τον υπολογισμό των σύνθετων τόκων, είναι 3,1 %.
- 145 Επομένως, η θέση της Επιτροπής, η οποία συνάγεται από την απάντησή της σε μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου ΔΔ, είναι ότι, δεδομένου ότι οι συντελεστές μετατροπής που προβλέπουν οι γενικές εκτελεστικές διατάξεις του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ τελούν «σε απευθείας συνάρτηση» προς το επιτόκιο που προβλέπει το άρθρο 8 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, η τροποποίησή του από την 1η Ιανουαρίου 2009 με τη θέση σε ισχύ του κανονισμού 1324/2008 επέφερε «κατ' ανάγκην», κατά την ίδια ημερομηνία, την τροποποίηση των εν λόγω συντελεστών μετατροπής. Έτσι, οι συντελεστές μετατροπής που προέβλεπαν οι ΓΕΔ 2004 κατέστησαν «παρωχημένοι» και «στερούμενοι νομικής βάσεως» την 1η Ιανουαρίου 2009, και τούτο ανεξαρτήτως οποιασδήποτε τυπικής καταργήσεως των ΓΕΔ 2004 (βλ. σκέψη 67 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).
- 146 Ο M. Verile υποστηρίζει ότι η θέση αυτή ενέχει πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον το επιτόκιο για το οποίο κάνει λόγο το άρθρο 2 του κανονισμού 1324/2008 δεν λαμβάνεται υπόψη για τη μεταφορά συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων προς το συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης την οποία προβλέπει το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ.
- 147 Το επιχείρημα αυτό πρέπει να γίνει δεκτό. Συγκεκριμένα, το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ παραπέμπει μόνο, ως προς τους λεπτομερείς κανόνες μετατροπής του μεταφερόμενου κεφαλαίου σε συντάξιμα έτη, στις γενικές εκτελεστικές διατάξεις που εκδίδει κάθε θεσμικό όργανο της Ένωσης χωρίς να μνημονεύει το επιτόκιο περί του οποίου γίνεται λόγος στον κανονισμό 1324/2008.
- 148 Αν και η συνεκτίμηση του επιτοκίου αυτού για τον καθορισμό συντελεστών μετατροπής στο πλαίσιο εφαρμογής του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ θα μπορούσε να φανεί λογική, αν όχι αναγκαία, για την εξασφάλιση της αναλογιστικής ισορροπίας του συνταξιοδοτικού συστήματος της Ένωσης, ωστόσο τούτο θα μπορούσε να προκύψει μόνον κατόπιν τροποποιήσεως από το οικείο θεσμικό όργανο των γενικών διατάξεων εφαρμογής της προαναφερθείσας διατάξεως. Δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι, χωρίς τέτοια τροποποίηση, η έκδοση του κανονισμού 1324/2008 αρκεί για να καταργήσει τις ισχύουσες γενικές εφαρμοστικές διατάξεις εμποδίζοντας την εφαρμογή τους.
- 149 Για τους ανωτέρω λόγους καθώς και τους εκτιθέμενους με τις σκέψεις 72 έως 97 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τους οποίους δέχεται το Γενικό Δικαστήριο, η θέση της Επιτροπής που συνοψίζεται στη σκέψη 145 ανωτέρω πρέπει να απορριφθεί.
- 150 Εντούτοις, αντιθέτως προς τα υποστηριζόμενα από τον M. Verile, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή, προβλέποντας με το άρθρο 9 των ΓΕΔ 2011 την εφαρμογή των διατάξεων αυτών στις αιτήσεις μεταφοράς συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων από την 1η Ιανουαρίου 2009, προσέβαλε τα κεκτημένα δικαιώματα εκείνων οι οποίοι, όπως ο M. Verile, είχαν υποβάλει πριν την έκδοση των ΓΕΔ 2011 τέτοια αίτηση, η οποία δεν είχε ακόμη καταλήξει σε μεταφορά στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης του κεφαλαίου που αντιπροσώπευε τα αποκτηθέντα σε άλλο σύστημα δικαιώματά τους.
- 151 Συγκεκριμένα, όπως εκτέθηκε ανωτέρω στο πλαίσιο αναλύσεως του πρώτου λόγου αναιρέσεως της Επιτροπής, ούτε η κοινοποίηση προτάσεως περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών προς τον υπάλληλο ή το μέλος του λοιπού προσωπικού που έχει υποβάλει σχετική αίτηση ούτε, κατά ελάχισονα λόγο, η απλή υποβολή τέτοιας αίτησης μεταβάλλουν την έννομη κατάσταση του ενδιαφερομένου ή παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα. Ως εκ τούτου, όσον αφορά υπάλληλο ή μέλος του λοιπού προσωπικού ευρισκόμενο στην κατάσταση του M. Verile, δεν υφίστανται κεκτημένα δικαιώματα δυνάμενα να προσβληθούν από την εν προκειμένω εφαρμογή των ΓΕΔ 2011.

- 152 Υπενθυμίζεται ότι ο τροποποιητικός μιας νομοθετικής διατάξεως νόμος εφαρμόζεται, πλην εξαιρέσεως, στα μελλοντικά αποτελέσματα καταστάσεων γεγεννημένων υπό το κράτος της προγενέστερης νομοθετικής διατάξεως. Το αντίθετο ισχύει μόνο για τις καταστάσεις που γεννώνται και διαμορφώνονται οριστικά υπό το κράτος του παλαιότερου κανόνα, οι οποίες και δημιουργούν κερτημένα δικαιώματα. Ένα δικαίωμα θεωρείται κερτημένο οσάκις το γεγονός που το δημιουργεί επέρχεται πριν από τη νομοθετική τροποποίηση. Εντούτοις, τούτο δεν ισχύει στην περίπτωση δικαιώματος του οποίου το γενεσιουργό γεγονός δεν επήλθε υπό το κράτος της νομοθεσίας που τροποποιήθηκε (βλ. απόφαση Centeno Medavilla κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 94 ανωτέρω, EU:C:2008:767, σκέψεις 61 έως 63 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 153 Όμως, εν προκειμένω, από τις σκέψεις 39 έως 41 ανωτέρω προκύπτει ότι ο ενδιαφερόμενος δεν αποκτά δικαίωμα αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών παρά μόνον αφότου πραγματοποιηθεί η μεταφορά στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης του κεφαλαίου που αντιπροσωπεύει συνταξιοδοτικά δικαιώματα αποκτηθέντα σε άλλο σύστημα. Ως εκ τούτου, στο μέτρο που ούτε η πρόταση αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών η οποία διαβιβάζεται σε υπάλληλο ή μέλος του λοιπού προσωπικού κατόπιν αιτήσεως μεταφοράς στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που αυτός είχε αποκτήσει σε άλλο σύστημα ούτε κατά μείζονα λόγο η απλή υποβολή τέτοιας αίτησης παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, ενόσω η ζητηθείσα μεταφορά δεν έχει ακόμα πραγματοποιηθεί, μπορεί να γίνει λόγος, στην περίπτωση αυτή, για «κατάσταση μέλλουσα να γεννηθεί» ή, το πολύ, για «κατάσταση γεγεννημένη χωρίς ωστόσο να έχει πλήρως διαμορφωθεί», κατά την έννοια της νομολογίας που παρατίθεται με τη σκέψη 152 ανωτέρω. Εν πάση περιπτώσει, δεν μπορεί να γίνει λόγος για κατάσταση γεννηθείσα και διαμορφωθείσα οριστικά υπό το κράτος του παλαιότερου κανόνα (εν προκειμένω των ΓΕΔ 2004), που είναι εκείνος ο οποίος δημιουργεί τα κερτημένα δικαιώματα (βλ., συναφώς, απόφαση Centeno Medavilla κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 94 ανωτέρω, EU:C:2008:767, σκέψη 62).
- 154 Επομένως, η εφαρμογή των ΓΕΔ 2011 σε μεταφορά συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων αποκτηθέντων στο πλαίσιο άλλου συνταξιοδοτικού συστήματος, όπως ισχύει στην περίπτωση του M. Verile, ζητηθείσα πριν την έκδοση των ΓΕΔ 2011 αλλά πραγματοποιηθείσα μετά τη θέση τους σε ισχύ, δεν είναι αντίθετη προς το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ και δεν προσβάλλει τα κερτημένα δικαιώματα του ενδιαφερομένου.
- 155 Από το σύνολο των σκέψεων αυτών προκύπτει ότι ο πρώτος λόγος είναι αβάσιμος και πρέπει να απορριφθεί.
- Επί του δεύτερου λόγου
- 156 Ο δεύτερος λόγος αντλείται από μη τήρηση εύλογης προθεσμίας και από παραβίαση των αρχών της ασφάλειας δικαίου και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.
- 157 Προς στήριξη του λόγου αυτού, ο M. Verile επικαλέστηκε το γεγονός ότι η πρώτη πρόταση περί αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών που του κοινοποιήθηκε ανακλήθηκε από την Επιτροπή ένα έτος μετά την αποδοχή της, πράγμα που συνιστά παραβίαση των αρχών της τήρησης εύλογης προθεσμίας και της ασφάλειας δικαίου.
- 158 Η αρχή της ασφάλειας δικαίου έχει εφαρμογή σε περιπτώσεις όπως η υπό κρίση μόνον εάν οι κανόνες της Ένωσης αφορούν καταστάσεις που δημιουργήθηκαν πριν από την έναρξη της ισχύος τους, πράγμα που δεν συμβαίνει εν προκειμένω (βλ., συναφώς, απόφαση της 11ης Ιουλίου 2007, Centeno Medavilla κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-58/05, Συλλογή, EU:T:2007:218, σκέψη 60 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 159 Όσον αφορά την αρχή της τήρησης εύλογης προθεσμίας, υπενθυμίζεται ότι, μολονότι ο M. Verile ζήτησε στις 17 Νοεμβρίου 2009 τη μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που απέκτησε στο συνταξιοδοτικό σύστημα του Λουξεμβούργου, εντούτοις η μεταφορά αυτή πραγματοποιήθηκε εν τέλει

μόλις στις 16 Σεπτεμβρίου 2011, όταν δηλαδή η Επιτροπή εισέπραξε το μεταφερόμενο κεφάλαιο από το λουξεμβουργιανό ταμείο. Από κανένα στοιχείο δεν προκύπτει ότι για τη σημαντική αυτή καθυστέρηση (περίπου διετή) ευθύνεται το λουξεμβουργιανό ταμείο ή ο ίδιος ο M. Verile.

- 160 Εντούτοις, ακόμα και αν υποθεθεί ότι η καθυστέρηση στη διεκπεραίωση της αιτήσεως του M. Verile συνιστά παραβίαση από την Επιτροπή της αρχής της τήρησης εύλογης προθεσμίας, η παραβίαση αυτή δεν δικαιολογεί την έναντι του M. Verile εφαρμογή των ΓΕΔ 2004 αντί των ΓΕΔ 2011, όπως ζητεί κατ' ουσίαν ο τελευταίος. Συγκεκριμένα, από κανένα στοιχείο δεν δύναται να συναχθεί ότι η εκ μέρους της Επιτροπής ταχύτερη διεκπεραίωση της αιτήσεως του M. Verile για τη μεταφορά των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων θα είχε ως αποτέλεσμα την εφαρμογή των ΓΕΔ 2004 στην περίπτωση του, όταν το κεφάλαιο που αντιπροσώπευε τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα που αυτός απέκτησε στο σύστημα του Λουξεμβούργου θα μεταφερόταν στο σύστημα της Ένωσης.
- 161 Αντιθέτως, όπως προκύπτει από το αντίγραφο σημειώματος περιλαμβανόμενου στη δικογραφία που υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου ΔΔ και δημοσιευθέντος, στις 17 Σεπτεμβρίου 2010, στην ιστοσελίδα της Επιτροπής με αποδέκτη το σύνολο του προσωπικού της, το θεσμικό αυτό όργανο επέστησε την προσοχή όλων των ενδιαφερομένων στο γεγονός ότι οι νέες γενικές εκτελεστικές διατάξεις του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ οι οποίες επρόκειτο να εκδοθούν θα εφαρμόζονταν σε όλες τις αιτήσεις μεταφοράς συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που είχαν υποβληθεί από την 1η Ιανουαρίου 2009 και εφεξής. Η Επιτροπή επισήμανε επίσης στους ενδιαφερόμενους ότι οι νέες γενικές εκτελεστικές διατάξεις θα λάμβαναν υπόψη, μεταξύ άλλων, το επιτόκιο που προβλέπει ο κανονισμός 1324/2008.
- 162 Από το σημείωμα αυτό προκύπτει επίσης ότι, κατά τους μήνες που προηγήθηκαν της δημοσίευσής του εν λόγω σημειώματος, ένας σημαντικός αριθμός αιτήσεων μεταφοράς συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων, ανώτερος των 10 000, είχε πρωτοκολληθεί στην Επιτροπή, πράγμα το οποίο δύναται να εξηγήσει το χρονικό διάστημα που παρήλθε μεταξύ της υποβολής της αιτήσεως μεταφοράς του M. Verile (17 Νοεμβρίου 2009) και της κοινοποίησής προς αυτόν της πρώτης προτάσεως περί αναγνώρισής συντάξιμων ετών (5 Μαΐου 2010).
- 163 Υπό τις συνθήκες αυτές, συνάγεται ότι η ταχύτερη διεκπεραίωση της αιτήσεως του M. Verile και περίπου άλλων 10 000 αιτήσεων υποβληθεισών κατά την ίδια περίοδο θα είχε, στην καλύτερη περίπτωση, οδηγήσει την Επιτροπή να συνειδητοποιήσει την ανάγκη τροποποίησης των γενικών εκτελεστικών διατάξεων του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ ώστε να ληφθεί υπόψη η έκδοση του κανονισμού 1324/2008 και, ως εκ τούτου, να δημοσιεύσει νωρίτερα το σημείωμα που μνημονεύθηκε στη σκέψη 161 ανωτέρω και, ενδεχομένως, να εκδώσει νωρίτερα νέες γενικές εκτελεστικές διατάξεις. Αντιθέτως, η εν λόγω ταχύτερη διεκπεραίωση δεν θα είχε οδηγήσει στην έκδοση αποφάσεως περί αναγνώρισής συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του M. Verile η οποία θα εφάρμοζε τις διατάξεις των ΓΕΔ 2004.
- 164 Υπό τις ανωτέρω περιστάσεις, η προβαλλόμενη μη τήρηση εύλογης προθεσμίας, ακόμα και αν θεωρηθεί αποδειχθείσα, είναι άνευ σημασίας για την προσφυγή του M. Verile.
- 165 Τέλος, όσον αφορά τη φερόμενη παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, το δικαίωμα για προστασία της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης αναγνωρίζεται σε κάθε ιδιώτη που βρίσκεται σε κατάσταση από την οποία προκύπτει ότι η Διοίκηση της Ένωσης δημιούργησε σε αυτόν βάσιμες προσδοκίες, παρέχοντάς του συγκεκριμένες διαβεβαιώσεις υπό τη μορφή σαφών, ανεπιφύλακτων και συγκλινουσών πληροφοριών, προερχόμενων από έγκριτες και αξιόπιστες πηγές. Αντιθέτως, κανείς δεν μπορεί να επικαλεστεί παραβίαση της αρχής αυτής ελλείψει συγκεκριμένων διαβεβαιώσεων εκ μέρους της διοικήσεως (βλ. απόφαση Centeno Medavilla κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 158 ανωτέρω, EU:T:2007:218, σκέψεις 96 και 97 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 166 Ο M. Verile υποστήριξε ότι η πρώτη πρόταση που του διαβιβάστηκε επισήμαινε ότι, σε περίπτωση τροποποίησης των λεπτομερών κανόνων εκτελέσεως του άρθρου 11 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, «[ο αριθμός] των αναγνωριζόμενων [συντάξιμων ετών] κατόπιν της μεταφοράς δεν θα μειωνόταν» (σημείο 88 του δικογράφου της προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου ΔΔ).
- 167 Εκτός όμως από το γεγονός ότι η πρώτη αυτή πρόταση ανακλήθηκε πριν πραγματοποιηθεί η μεταφορά και ότι η έννομη κατάσταση του M. Verile δεν υπέστη οιαδήποτε μεταβολή, επισημαίνεται ότι η φράση την οποία επικαλείται ο M. Verile δεν μπορεί να γίνει αντιληπτή υπό την έννοια ότι η Επιτροπή δεσμεύτηκε να εφαρμόσει τις ΓΕΔ 2004 στη μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του M. Verile. Η φράση αυτή σημαίνει απλώς ότι, μετά την πραγματοποίηση της μεταφοράς, τυχόν μεταγενέστερη τροποποίηση των γενικών εκτελεστικών διατάξεων του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ ουδόλως θα επηρέαζε τον αριθμό των συντάξιμων ετών που αναγνωρίστηκε στον ενδιαφερόμενο μετά τη μεταφορά.
- 168 Στο πλαίσιο της παραθέσεως του παρόντος λόγου με το δικόγραφο της προσφυγής, ο M. Verile παραπέμπει επίσης στις διαβεβαιώσεις που δόθηκαν σε άλλον υπάλληλο ο οποίος επίσης είχε υποβάλει αίτηση μεταφοράς συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων κατά τη διάρκεια της ίδιας περιόδου με αυτόν, και σύμφωνα με τις οποίες οι νέες γενικές εκτελεστικές διατάξεις ουδόλως θα επηρέαζαν την κατάστασή του.
- 169 Επιπλέον, με το σημείωμα που μνημονεύεται στη σκέψη 161 ανωτέρω, γίνεται αναφορά σε μια «ατυχή ανακοίνωση [...] του Μαΐου 2010». Η τελευταία αυτή ανακοίνωση προσκομίστηκε επίσης από την Επιτροπή ενώπιον του Δικαστηρίου ΔΔ, κατόπιν αιτήματος του τελευταίου. Φέρει την ημερομηνία της 5ης Μαΐου 2010 και επισημαίνει, μεταξύ άλλων, ότι «οι ενημερωμένες γενικές εκτελεστικές διατάξεις θα τεθούν σε ισχύ την πρώτη ημέρα του μήνα που έπεται της δημοσίευσής τους στις Διοικητικές πληροφορίες» καθώς και ότι «θα έχουν εφαρμογή μόνον στις νέες αιτήσεις μεταφοράς που πρωτοκολλούνται [...] μετά την ημερομηνία αυτή».
- 170 Ακόμα όμως και αν οι ενδείξεις αυτές θεωρηθούν συγκεκριμένες διαβεβαιώσεις ικανές να δημιουργήσουν δικαιολογημένη εμπιστοσύνη στους αποδέκτες τους, πρέπει εν πάση περιπτώσει να αποκλειστεί η δυνατότητα του M. Verile να επικαλεστεί την εμπιστοσύνη αυτή προκειμένου να αμφισβητήσει τη νομιμότητα του άρθρου 9 των ΓΕΔ 2011, το οποίο προβλέπει την εφαρμογή των εν λόγω διατάξεων στην περίπτωση του. Συγκεκριμένα, οι ιδιώτες δεν μπορούν να επικαλεστούν την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης για να αντιταχθούν στην εφαρμογή νέας νομοθετικής διάταξης ιδίως σε τομέα στον οποίο ο νομοθέτης διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως (βλ., συναφώς, απόφαση Centeno Mediavilla κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 94 ανωτέρω, EU:C:2008:767, σκέψη 91 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 171 Εξ αυτού συνάγεται ότι και ο δεύτερος λόγος πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου

- 172 Προς στήριξη του τρίτου λόγου, ο οποίος αντλείται από παραβίαση των αρχών της ίσης μεταχείρισης, της απαγορεύσεως των διακρίσεων και της αναλογικότητας, ο M. Verile υποστήριξε ενώπιον του Δικαστηρίου ΔΔ ότι, για τον καθορισμό των εφαρμοστέων γενικών εκτελεστικών διατάξεων, κρίσιμη είναι αποκλειστικά και μόνον η ημερομηνία υποβολής της αιτήσεως μεταφοράς συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων. Αν δεν ληφθεί υπόψη η ημερομηνία αυτή ως αντικειμενικό στοιχείο, η τύχη που θα επιφυλαχθεί σε συγκεκριμένη αίτηση μεταφοράς και οι εφαρμοστέες παράμετροι καταλήγουν να εξαρτώνται από τη μεγαλύτερη ή μικρότερη ταχύτητα με την οποία διεκπεραιώνουν την επίμαχη αίτηση οι εθνικές αρχές και το εμπλεκόμενο στη διαδικασία θεσμικό όργανο της Ένωσης.

- 173 Στο πλαίσιο μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας που αποφάσισε το Δικαστήριο ΔΔ, ζητήθηκε από τον M. Verile να διευκρινίσει έναντι ποιας κατηγορίας υπαλλήλων θεωρούσε ότι υπέστη δυσμενή διάκριση, όπως προέβλεπε με τον τρίτο λόγο της προσφυγής.
- 174 Ο M. Verile απάντησε συναφώς ότι, κατά τη γνώμη του, υπέστη δυσμενή διάκριση έναντι υπαλλήλων και μελών του λοιπού προσωπικού οι οποίοι υπέβαλαν αίτηση μεταφοράς των συνταξιοδοτικών τους δικαιωμάτων την περίοδο κατά την οποία αυτός υπέβαλε τη δική του αίτηση και ως προς τους οποίους, λόγω της ταχύτερης διεκπεραίωσης του φακέλου τους εκ μέρους των οικείων εθνικών ταμείων συντάξεων, η μεταφορά προς το συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης του κεφαλαίου που αντιπροσώπευε τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα τα οποία οι ενδιαφερόμενοι είχαν αποκτήσει στο εθνικό σύστημα είχε ήδη πραγματοποιηθεί «τη στιγμή κατά την οποία η Επιτροπή αποφάσισε να διακόψει όλες τις διαδικασίες μεταφοράς».
- 175 Συγκεκριμένα, η Επιτροπή επιβεβαίωσε ενώπιον του Δικαστηρίου ΔΔ ότι, όταν συνειδητοποίησε, όσον αφορά λιγότερες από 300 αιτήσεις μεταφοράς συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που είχαν υποβληθεί μετά την 1η Ιανουαρίου 2009, ότι οι αιτήσεις αυτές έπρεπε να αξιολογηθούν βάσει συντελεστών μετατροπής που λάμβαναν υπόψη το προβλεπόμενο στον κανονισμό 1324/2008 επιτόκιο, το κεφάλαιο είχε ήδη καταβληθεί από το οικείο εθνικό ταμείο συντάξεων και η απόφαση περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών είχε ήδη εκδοθεί, βάσει των ΓΕΔ 2004. Ως εκ τούτου, το θεσμικό αυτό όργανο θεώρησε τις αποφάσεις αυτές οριστικές και αμετάκλητες.
- 176 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι συντρέχει παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισεως, η οποία έχει εφαρμογή στο δίκαιο δημόσιας διοίκησης της Ένωσης, όταν δύο κατηγορίες προσώπων στην υπηρεσία της Ένωσης των οποίων η νομική και πραγματική κατάσταση δεν παρουσιάζει ουσιώδεις διαφορές αντιμετωπίζονται διαφορετικά, η δε διαφορετική μεταχείριση δεν δικαιολογείται αντικειμενικώς. Κατά τη θέσπιση κανόνων που εφαρμόζονται μεταξύ άλλων στη δημόσια διοίκηση της Ένωσης, ο νομοθέτης δεσμεύεται από τη γενική αρχή της ίσης μεταχείρισης (βλ. απόφαση Centeno Mediavilla κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 94 ανωτέρω, EU:C:2008:767, σκέψεις 76 και 78 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 177 Εντούτοις, εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή, θεσπίζοντας το άρθρο 9, τρίτο και τέταρτο εδάφιο, των ΓΕΔ 2011, από το οποίο προκύπτει διαφορετική μεταχείριση μεταξύ των υπαλλήλων ως προς τους οποίους το κεφάλαιο που αντιπροσώπευε τα αποκτηθέντα σε άλλο σύστημα συνταξιοδοτικά τους δικαιώματα μεταφέρθηκε στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης, αντιστοίχως, πριν και μετά τη θέση σε ισχύ των ΓΕΔ 2011, δεν παραβίασε την αρχή αυτή, εφόσον η διαφορετική μεταχείριση αφορά υπαλλήλους που δεν ανήκουν στην ίδια και αυτή κατηγορία (βλ., συναφώς και κατ' αναλογία, απόφαση Centeno Mediavilla κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 94 ανωτέρω, EU:C:2008:767, σκέψεις 79 έως 81).
- 178 Συγκεκριμένα, ο M. Verile και οι λοιποί υπάλληλοι ως προς τους οποίους το κεφάλαιο που αντιπροσώπευε τα αποκτηθέντα σε άλλο σύστημα συνταξιοδοτικά τους δικαιώματα δεν είχε μεταφερθεί στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης κατά τον χρόνο θέσεως σε ισχύ των ΓΕΔ 2011 δεν βρίσκονται στην ίδια νομική κατάσταση με τους υπαλλήλους των οποίων τα αποκτηθέντα πριν την ανάληψη των καθηκόντων τους συνταξιοδοτικά δικαιώματα είχαν ήδη μεταφερθεί, πριν την ημερομηνία αυτή, στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης υπό τη μορφή κεφαλαίου και ως προς τα οποία είχε εκδοθεί απόφαση περί αναγνώρισεως συντάξιμων ετών στο τελευταίο αυτό σύστημα. Οι πρώτοι διέθεταν ακόμη συνταξιοδοτικά δικαιώματα σε άλλο σύστημα ενώ, ως προς τους δεύτερους, είχε ήδη πραγματοποιηθεί μεταφορά κεφαλαίου η οποία επέφερε την απόσβεση των δικαιωμάτων αυτών και την αντίστοιχη αναγνώριση συντάξιμων ετών στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης.
- 179 Εκτός αυτού, η διαφορετική αυτή μεταχείριση στηρίζεται σε ένα αντικειμενικό στοιχείο ανεξάρτητο από τη βούληση της Επιτροπής, ήτοι την ταχύτητα με την οποία το οικείο εξωτερικό συνταξιοδοτικό σύστημα διεκπεραιώνει την αίτηση μεταφοράς κεφαλαίου του ενδιαφερόμενου.

- 180 Όσον αφορά την αρχή της αναλογικότητας, αρκεί η επισήμανση ότι η αρχή αυτή δεν έχει καμία σχέση με τα επιχειρήματα που συνοψίζονται στη σκέψη 172 ανωτέρω. Δεδομένου ότι ο M. Verile δεν προέβαλε άλλα επιχειρήματα, δεν μπορεί να συναχθεί ότι συντρέχει εν προκειμένω παραβίαση της εν λόγω αρχής.
- 181 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί και ο τρίτος λόγος της προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου ΔΔ, όπως επίσης και η προσφυγή στο σύνολό της, στο μέτρο που ασκήθηκε από τον M. Verile.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 182 Κατά το άρθρο 211, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι βάσιμη και το Γενικό Δικαστήριο κρίνει το ίδιο οριστικά τη διαφορά, αυτό αποφαινεται επί των δικαστικών εξόδων.
- 183 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του ίδιου Κανονισμού, που εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 211, παράγραφος 1, αυτού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.
- 184 Εντούτοις, δυνάμει του άρθρου 211, παράγραφος 3, του ίδιου Κανονισμού, στις αναιρέσεις που ασκούνται από τα θεσμικά όργανα, αυτά φέρουν τα έξοδά τους.
- 185 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι η αναίρεση της Επιτροπής κρίθηκε βάσιμη και η προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου ΔΔ απορρίφθηκε, πρέπει, κατ' εφαρμογή των ανωτέρω διατάξεων, να οριστεί ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (αναιρετικό τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) **Αναιρεί την απόφαση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ολομέλεια) της 11ης Δεκεμβρίου 2013, Verile και Gjergji κατά Επιτροπής (F-130/11).**
- 2) **Απορρίπτει την προσφυγή που άσκησαν ο Marco Verile και η Anduela Gjergji ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης στην υπόθεση F-130/11.**
- 3) **Ο M. Verile και η A. Gjergji, αφενός, και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, αφετέρου, φέρουν τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.**

Jaeger

Kanninen

Γρατσίας

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 13 Οκτωβρίου 2015.

(υπογραφές)